

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 10/2019

Cena \$ 2.50

OCTOBER 2019

Zlatá sobota u Staré Matky Boží v Žarošicích

Obec Žarošice naleznete na Moravě, v okrese Hodonín, cca 30 km JV směrem od moravské metropole Brno. Hlavní mariánská pout' v kostele sv. Anny v Žarošicích se koná každý rok, vždycky 2. sobotu měsíce září. Odedávna je to „Zlatá sobota u Staré Matky Boží v Žarošicích“. Celodenní rozmanitý program poutě v Žarošicích vrcholí slavným liturgií v 18 h na prostranství před kostelem sv. Anny a následným světelným průvodem. Průvod věřících od kostela postupuje po hlavní žarošické ulici. V průvodu jsou nesené sochy Panny Marie, lidé zpívají mnohaslokovou píseň „Před věky zvolená, Panno Maria“:

*Před věky zvolená, Panno Maria,
nám za příklad daná, Muličko milá.
My se k tobě utíkáme, Panno Maria,
protož tobě zazpíváme: Salve, Regina!*

Po 20. hodině lidé kráčející v průvodu zapálí dlouhé voskové svíce, které si přinesli z domova. Báseň Zdeněk Rožek označil žarošický světelný průvod s mariánskými sochami a se zpěvem za „nejryzejší barokní fenomén současnosti“.

V Žarošicích od nepaměti stály 2 kostely. Starší poutní kostel byl postaven v žarošické lokalitě zvané Mezi Vinicemi. Dnes tato lokalita přináleží osadě Silničná, kostel tam už nestojí. Ten poutní kostel byl zasvěcen Panně Marii. A pak v Žarošicích stál mladší kostel, později farní. Ten stál a stojí v centru dnešní obce Žarošice. Byl a je zasvěcený sv. Anně, matce Panny Marie.

Dobré jméno mariánského poutního místa Mezi Vinicemi bylo známo po celé Moravě. Dozvěděla se o něm také česká královna Eliška Rejčka. V roce 1322 koupila obec Žarošice i s příslušenstvím pro klášter cisterciáků na Starém Brně. Ten klášter královna právě zakládala. Brzy po založení ženského cisterciáckého kláštera na Starém Brně se v poutním kostele Panny Marie Mezi Vinicemi objevila nová, dnes velmi vzácná, vysoce umělecká socha Panny Marie. Ta se zachovala až do dnešních dnů. Tehdy nahradila nám dnes už neznámý starší obraz nebo sochu.

Dne 18. 3. 1782 zrušil císař Josef II. klášter cisterciáků na Starém Brně. Žilo v něm tehdy 63 sester. Obec Žarošice tehdy ztratila svoji „vrchnost“. Dalším rokem císař Josef II. přistoupil k omezení poutí. Dne 12. 7. 1783 vydal dekret, jímž zrušil kaple, ve kterých se konaly bohoslužby střídavě s farním kostelem. Tak byl v důsledku císařského dekretu zrušen kostel Panny Marie Mezi Vinicemi. Byl prohlášen za „zbytečný“ a brzy poté byly zahájeny přípravy k jeho fyzické likvidaci. Císařským oběžníkem ze dne 21. 4. 1784 a také oběžníkem ze dne 1. 8. 1785 pak císař Josef II. zakázal poutě v celém tehdejší Rakousku docela.

Lidé si však věděli rady. Jako každý rok přišli poutníci po svátku Narození Panny Marie dne 11. 9. 1785 na svoji tradiční mariánskou pout'. Na vstupní dveře kostela Mezi Vinicemi byla už připevněna vyhláška oznamující zákaz poutí. Odvážní jedinci z řad poutníků tehdy vnikli do kostela, dali milostnou sochu Panny Marie na nosítka, kolem 8. hodiny večerní zapálili svíce a ve slavnostním průvodu za zpěvu písně „Před věky zvolená, Panno Maria“ sochu přenesli do kostela sv. Anny v Žarošicích. Ten zrušen nebyl, císařský dekret ani císařské oběžníky se na něho nevztahovaly. Poutníci pak na mariánské poutě do Žarošic přicházeli i přes zákaz poutí v celém Rakouském císařství. Mariánský kostel v lokalitě Mezi Vinicemi byl po roce 1785 až do základů rozebrán. Dnes po něm nejsou ani stopy. Na jeho místě jsou dnes místními zemědělci obdělávaná pole. Ani vinice tam dnes nejsou...

Dne 28. 6. 1797 vypukl v Žarošicích velký požár, který zničil nejen místní kostel a faru. Zničil také větší část obce Žarošice. Sochu Staré Matky Boží se tehdy podařilo před požárem uchránit. Nový kostel byl postaven v letech 1800–1801. Žarošická socha Panny Marie je vysoká 142 cm, pochází z roku 1325. Byla tehdy neznámým umělcem vyřezána z jednoho kusu dřeva. Stojí dnes na čestném místě v kostele sv. Anny v Žarošicích. V průčelí žarošického kostela,

Hlavní oltář kostela sv. Anny se sochou „Staré Matky Boží Žarošické“

v níce nad pravoúhlým portálem, je umístěna drobná kamenná soška patronky žarošického kostela sv. Anny.

V roce 1910 připutovalo na Zlatou sobotu do Žarošic 172 procesí z Moravy, Slovenska a z Rakouska. Mariánské poutě v Žarošicích pokračovaly i za vlády komunistů, tedy v letech 1948–1989. Dokonce se od představitelů vládnoucího režimu podařilo získat povolení k nezbytným úpravám a opravám kostela v Žarošicích. Po „sametové revoluci“, při své návštěvě Svatého Kopečku u Olomouce dne 21. 5. 1995, Svatý Otec Jan Pavel II. sochu Panny Marie Žarošické korunoval zlatou korunou.

Poutníci přicházejí ke „Staré Matce Boží Žarošické, Divotvůrkyni Moravy“ i na začátku tohoto našeho 21. století. Tak kupř. v loňském roce 2018 bylo v průvodu na Zlatou sobotu večer poutníky nesené přibližně 35 mariánských soch a sošek.

Mariánský poutní kostel sv. Anny v Žarošicích je v současné době chráněnou kulturní památkou České republiky.

*Připravil Jiří Kachlák,
Brno, Česká republika*

Foto na titulní straně:
Kostel sv. Anny v Žarošicích -
známé Mariánské poutní místo

Před věky zvolená, Panno Maria

S
A
L
V
E

R
E
G
I
N
A

Před věky zvolená, Panno Maria,
nám za příklad daná, Matičko milá,
my se k tobě utíkáme, Panno Maria,
protož tobě zazpíváme: Salve, Regina!

Když jsi ty na světě rostla v radosti,
Bůh tebe vyvýšil, dal ti milosti,
že máš Matkou Boží býti, Panno Maria,
protož tobě zazpíváme: Salve, Regina!

K tobě byl poslaný anděl Gabriel,
od Boha vyslaný ten čistý posel,
že máš Syna poroditi, Panno Maria,
protož tě chcem velebiti: Salve, Regina!

Když jsi ty slyšela anděla ctného
a uleknouce se těchto slov jeho,
řkouce: „Jak bych porodila, muže neznala?“
protož tobě budiž chvála: Salve, Regina!

Anděl pak odpověď tobě dává již,
že Duch Svatý vstoupil v tebe, Panno, zviš,
Duch Svatý tě zastihuje, Panno Maria,
každý k tobě prozpěvuje: Salve, Regina!

Jak Maria slyší anděla ctného,
praví: „Staniž se mi dle slova tvého.“
Budeš Matkou Boží zvana, Panno Maria,
proto všichni prozpěvujem: Salve, Regina!

Jak šťastná ta slova Maria řekla,
hned Boha samého v těle počala.
Protož ti díky vzdáváme, Panno Maria,
s pobožností zazpíváme: Salve, Regina!

Pannou před porodem Maria byla,
Pannou po porodu zase zůstala,
a protož tebe velebí celá krajina,
každý tobě prozpěvuje: Salve, Regina!

Když jsi Spasitele v těle nosila,
velikou milost jsi od Boha měla.
I my tebe velebíme, Panno Maria
a tobě prozpěvujeme: Salve, Regina!

Přes hory kráčelas k svaté Alžbětě
jako k přítelkyni a svojí tetě,
laskavě tě pozdravila svatá Alžběta,
i my též prozpěvujeme: Salve, Regina!

Porodilas, Panno, nám Spasitele,
obveselila jsi nebese celé,
protož budiž pozdravema, Panno Maria,
tobě všichni prozpěvujem: Salve, Regina!

Překrásné lilium, Panno Maria,
vonné konvalium, Matičko milá,
pros a přimlouvej se za nás, u svého Syna
my tobě budem zpívat: Salve, Regina!

Tys Ester překrásná, Panno Maria,
kterážto za svůj lid krále prosila.
Prosiž za nás Syna svého, Panno Maria,
tak my tobě prozpěvujem: Salve, Regina!

Nad Judit Maria nepřemožená,
jež Holofernovi hlavu uťala.
Utni zlému ďáblu hlavu, Panno Maria,
my tobě díky vzdáváme: Salve, Regina!

Ty jsi Betsabea, Matičko milá,
matka Šalamouna, Panno Maria,
jež Adoniáše žádost jemu přednesla,
přednes také naši žádost, Salve Regina!

Rebeka překrásná, plná milosti,
vypros požehnání a zbav úzkosti,
dej v pokoji živu býti, Panno Maria,
tobě vždy prozpěvovati: Salve, Regina!

Když sobě vzpomenu na tě, Maria,
tu hned moje srdce pokoje nemá,
abych k tobě nespíchal, Panno Maria,
protož tobě prozpěvuji: Salve, Regina!

K tobě, ó Maria, všichni putujem,
modlení, zpívání tobě věnujem,
víme, že to od nás přijmeš, Panno Maria,
tak ti všichni prozpěvujem: Salve, Regina!

Když pase se přiblíží smrti hodina
a já hříšný musím z tohoto světa,
sproved' duši mou na věčnost, Panno Maria,
by tobě prozpěvovala: Salve, Regina!

Amen, ó Maria, když z světa půjdu,
tebe naposledy vzývati budu,
dej tě věčně velebiti, Panno Maria,
na věky prozpěvovati: Salve, Regina!

Z poutnického koncionálu Salve Regina

LITURGICKÁ ČTENÍ

28. neděle v mezidobí - 13. října 2019

1. ČTENÍ - 2 Král 5, 14-17

Čtení z druhé knihy Královské.

Náman sestoupil k Jordánu a ponořil se do něho sedmkrát podle nařízení Božího muže Elizea a jeho tělo se obnovilo jako tělo malého dítěte a byl čistý. Náman se vrátil k Božímu muži s celým svým doprovodem, stanul před ním a řekl: „Hle, už vím, že není Boha po celé zemi, jen v Izraeli. Nyní vezmi, prosím, dar od svého služebníka.“ Elizeus odpověděl: „Jako že je živ Hospodin, jemuž sloužím: Nic nevezmu!“ Ačkoli na něj naléhal, aby vzal, odepřel. Náman pak řekl: „Když tedy opravdu nechceš, dovol mi vzít tolik prstě, kolik unese spřežení mezků, neboť tvůj služebník nebude už obětovat celopaly a žertvy jiným bohům, jen Hospodinu.“

2. ČTENÍ - 2 Tim 2, 8-13

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Milovaný! Mysli na Ježíše Krista, Davidova potomka, který byl vzkříšen z mrtvých. To je moje evangelium. Právě kvůli němu trpím, dokonce jako zločinec v poutech. Ale Boží slovo spoutáno není. Proto kvůli vyvoleným snáším všechno, aby také oni došli spásy a věčné slávy skrze Krista Ježíše. Tohle je jisté: Když jsme s ním umřeli, budeme s ním také žít. Když vytrváme, budeme s ním i královat. Když ho zapřeme, zapře také on nás. Ale i když my jsme nevěrní, on zůstává věrný, protože nemůže zapřít sám sebe.

EVANGELIUM - Lk 17, 11-19

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Na cestě do Jeruzaléma procházel Ježíš mezi Samařskem a Galilejí. Když přicházel do jedné vesnice, šlo mu naproti deset malomocných. Zůstali stát opodál a volali: „Ježíši, Mistrče, smiluj se nad námi!“ Když je uviděl, řekl jim: „Jděte a ukažte se kněžím.“ A jak odcházeli, byli očištěni. Když jeden z nich zpozoroval, že je uzdraven, vrátil se, mocným hlasem velebil Boha, padl mu k nohám tvář až k zemi a děkoval mu. Byl to Samaritán. Ježíš na to řekl: „Nebylo jich očištěno deset? Kde je těch devět? Nikdo z nich se nenašel, aby se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec?“ A jemu řekl: „Vstaň a jdi! Tvá víra tě zachránila.“

29. neděle v mezidobí - 20. října 2019

1. ČTENÍ - Ex 17, 8-13

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Amalečané přitáhli a bojovali s Izraelem v Refidim. Mojžíš řekl Jozuovi: „Vyber si muže a zítra vyjde bojovat s Amalečany, já se zatím postavím na vrchol pahorku s Boží holí v ruce.“ Jozue vykonal, co mu rozkázal Mojžíš, a bojoval s Amalečany. Mojžíš, Áron a Chur však vystoupili na vrchol pahorku. Když Mojžíš měl zdvižené ruce, vítězili Izraelité. Když ruce spouštěl, vítězili Amalečané. Ruce Mojžíšovy se však unavily; vzali tedy kámen, položili

pod něho a on se na něj posadil. Áron a Chur podpirali jeho ruce, každý z jedné strany, takže jeho ruce zůstaly pevné až do západu slunce. Jozue porazil ostrým mečem Amalečany a jejich válečné sbory.

2. ČTENÍ - 2 Tim 3, 14 - 4, 2

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Milovaný! Drž se toho, čemu ses naučil a co jsi přijal jako jisté. Víš přece, od koho ses tomu naučil! Od dětství znáš svatá Písma; ta tě mohou naučit moudrosti, abys dosáhl spásy vírou v Krista Ježíše. Všechno, co je v nich napsáno, je vdechnuto Bohem a hodí se k poučování, k usvědčování, k napravování a výchově ve spravedlnosti. Tak je potom Boží člověk dokonalý, důkladně vyzbrojený pro každé dobré dílo. Zapřísahám tě před Bohem a před Kristem Ježíšem, který bude soudit živé i mrtvé, zapřísahám tě při jeho slavném příchodu a království: Illásej slovo! Přicházej s ním, ať je to vhod či nevhod, usvědčuj, zakazuj, povzbuzuj s všestrannou trpělivostí a znalostí nauky.

EVANGELIUM - Lk 17, 5-10

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš vypravoval svým učedníkům podobenství, že je třeba stále se modlit a neochabovat: „V jednom městě byl soudce, Boha se nebál a na lidi nedal. Byla v tom městě i vdova, chodila k němu a říkala: 'Zastaň se mě proti mému odpůrci!' Ale on dlouhou dobu nechtěl. Potom si však řekl: 'I když se Boha nebojím a na lidi nedám, přece se té vdovy zastanu, protože mě obtěžuje; jinak mě bude ustavičně trápit.'“ A Pán řekl: „Slyšte, co říká ten nespravedlivý soudce! A Bůh by se nezastal svých vyvolených, kteří k němu volají ve dne v noci, a nechal by je dlouho čekat? Říkám vám, že se jich rychle zastane! Ale nalezně Syn člověka na zemi viru, až přijde?“

30. neděle v mezidobí - 27. října 2019

1. ČTENÍ - Sir 35, 15b-17. 20-22a

Čtení z knihy Sirachovcovy.

Protože Pán je spravedlivý Bůh, nestrání nikomu. Není na straně proti chudákovi a vyslyší modlitbu utištěného. Nepohrdne sirotkovou prosbou ani vdovou, když vylévá svou stížnost. Tíseň utlačeného se skončí, křik ubohého se utiší. Modlitba chudého proniká oblaka a nezastaví se, dokud tam nedojde. Nevzdálí se, dokud Nejvyšší nezakročí, nerozsoudí spravedlivě a neobnoví právo.

2. ČTENÍ - 2 Tim 4, 6-8. 16-18

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Milovaný! Já už mám prolít v obět svou krev, chvíle, kdy mám odejít, je tady. Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem uchoval. Ted mě už jen čeká věnec spravedlnosti, který mi v onen den předá Pán, spravedlivý soudce. A nejen mně; stejně tak i všem, kdo s láskou čekají na jeho příchod. Při mé první obhajobě nikdo se mě nezastal, všichni mě opustili. Kéž je jim to odpuštěno! Avšak Pán stál při mně a dal mi sílu, abych plně hlásal evangelium a aby ho slyšeli lidé ze všech národů. A tak jsem byl vysvobozen ze lví tlamy. Pán mě vysvobodí ode všeho zlého a zachrání pro své nebeské království. Jemu buď sláva na věčné věky! Amen.

EVANGELIUM - Lk 18, 9-14

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Některým lidem, kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, řekl Ježíš toto podobenství: „Dva lidé šli do chrámu, aby se modlili, jeden byl farizeus a druhý celník. Farizeus se postavil a modlil se v duchu takto: 'Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé: lupiči, podvodníci, cizoložníci nebo i jako tamhle ten celník. Postím se dvakrát za týden, odvádím desátky ze všech svých příjmů.' Celník však zůstal stát vzadu a neodvažoval se ani pozdvihnout oči k nebi, ale bil se v prsa a říkal: 'Bože, buď mi milostiv mně hříšnému.' Říkám vám: Celník se vrátil domů ospravedlněn, ne však farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.“

31.neděle v mezidobí - 3.listopadu 2019**1.ČTENÍ - Mdr 11, 22 - 12, 2**

Čtení z knihy Moudrosti.

Pane, celý svět je před tebou jako prášek na vahách, jako kapka rosy, která zrána padá na zem. Ty však máš slitování se vším, protože můžeš všechno, a jsi shovívavý k hříchům lidí, aby dělali pokání. Vždyť ty miluješ všechno, co je, a nic si neošklivíš z toho, cos udělal, neboť kdybys něco nenáviděl, nestvořil bys to. Jak by něco mohlo trvat, kdybys to nechtěl, nebo se uchovat, kdybys to nepovolal k bytí? Ale ty máš na všechno ohled, poněvadž je to tvé, vládce, milující život, neboť tvůj nepomíjející duch je ve všem. Proto zbloudilé trestáš poněkud a napomínáš tím, že jím vyčítáš to, čím hřešili, aby zbavení své špatnosti věřili v tebe, Pane.

2.ČTENÍ - 2 Sol 1, 11 - 2, 2

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Bratři! Bez přestání se za vás modlíme, aby vás učinil náš Bůh hodnými dober, ke kterým vás povolal, a svou mocí zdokonalil, že budete mít vždycky zálibu v konání dobra a vaše víra, aby se projevovala skutky. Pak bude jméno našeho Pána Ježíše oslaveno skrze vás, a vy budete oslaveni skrze něho podle milosti našeho Boha a Pána Ježíše Krista. Pokud jde o dobu, kdy přijde náš Pán Ježíš Kristus a kdy se my u něho shromáždíme, prosíme vás: nechte si tak snadno poplést hlavu, či se dokonce polekat nějakým proroctvím nebo listem pryč od nás poslaným, jako by ten den Páně měl už nastat.

EVANGELIUM - Lk 19, 1-10

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš vešel do Jericha a procházel jím. Byl tam jistý člověk, jmenoval se Zacheus. Byl to vrchní celník, velmi bohatý. Rád by uviděl Ježíše, jak vypadá, ale nemohl, protože tam bylo plno lidí a on byl malé postavy. Běžel napřed a vylezl na fíkovník, aby Ježíše viděl, protože tudy měl procházet. Když Ježíš přišel k tomu místu, podíval se nahoru a řekl mu: „Zachee, pojď rychle dolů: dnes musím zůstat v tvém domě.“ On rychle slezl dolů a s radostí ho přijal. Všichni, jakmile to uviděli, reptali a říkali: „Vešel jako host k hříšníkovi!“ Zacheus se zastavil a řekl Pánu: „Polovici svého majetku, Pane, dám chudým, a jestli jsem někoho o něco ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně!“ Ježíš mu řekl: „Dnes přišla do tohoto domu

spása. Vždyť i on je potomek Abrahámův. Syn člověka přišel hledat a zachránit, co zahynulo.“

32.neděle v mezidobí - 10.listopadu 2019**1.ČTENÍ - 2 Mak 7, 1-2. 9-14**

Čtení z druhé knihy Makabejské.

Přihodilo se, že zajali sedm bratrů s jejich matkou. Král je dal mrskat biči a volskými řemeny, aby je přinutil jíst zakázané vepřové maso. Jeden z nich, který se stal jejich mluvčím, řekl: „Co se nás ptáš a o čem se chceš od nás poučit? Jsme odhodláni spíše zemřít než překročit božské zákony otců.“ Druhý pak v poslední chvíli řekl: „Ničemo, bereš nám přítomný život, ale král všehomíra vzkřísí nás k věčnému životu, protože umíráme za jeho zákony.“ Po něm byl týrán třetí. Když ho požádali, hned vyplázl jazyk, který mu chtěli uříznout, nebojácně vztáhl ruce na oheň a neohroženě řekl: „Dostal jsem je z nebe, ale kvůli Božím zákonům se o ně nestarám a doufám, že je znovu od něho obdržím.“ Sám král a jeho družina žasli nad duševní silou jinocha, který se vůbec nestaral o bolesti. Když zemřel, dali se do stejného mučení a týrání čtvrtého, který krátce před smrtí řekl: „Je dobré být poslán na smrt od lidí, když můžeme doufat od Boha, že znovu budeme od něho vzkříšeni. Pro tebe však vzkříšení k životu nebude!“

2.ČTENÍ - 2 Sol 2, 16 - 3, 5

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Bratři! Naš Pán Ježíš Kristus i Bůh, náš Otec, který nás miloval a ve své dobrotě nám dal nepomíjející útěchu a radostnou naději - on sám ať vás potěší a utvrdí v každém dobrém činu i slovu. Bratři, modlete se za nás, aby se Boží slovo dále šířilo a bylo přijímáno s úctou, jak je tomu i u vás, a abychom byli osvobozeni od lidí zvrácených a zlých, neboť věřit není dáno všem. Ale Pán je věrný: on vás bude silit a chránit od zlého. Společně na vás, že s pomocí Páně děláte a budete dělat, co vám nařizujeme. A Pán ať řídí vaši srdce k Boží lásce a k tomu, abyste byli trpěliví tak, jako byl Kristus.

EVANGELIUM - Lk 20, 27-38

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

K Ježíšovi přistoupilo několik saduceů, kteří tvrdí, že není vzkříšení, a otázali se ho: „Mistře, Mojžíš pro nás ustanovil: 'Zemře-li někomu bratr, který měl manželku, ale byl bezdětný, ať si tu manželku vezme jeho bratr a zplodí svému bratru potomka.' Bylo tedy sedm bratrů. První se oženil a zemřel bezdětný. Ženu si vzal druhý a třetí a stejně tak všech sedm, nezanedali však děti a zemřeli. Nakonec zemřela i ta žena. Kterému z nich bude tedy ta žena náležet při vzkříšení? Vždyť ji mělo za manželku všech sedm!“ Ježíš jim řekl: „Lidé tohoto světa se žení a vdávají. Ale ti, kdo budou uznáni za hodné dosáhnout onoho světa a vzkříšení z mrtvých, nebudou se ženit ani vdávat. Už přece nemohou zemřít, jsou totiž rovni andělům a jsou syny Božími, neboť mají účast na vzkříšení. A že mrtví budou vzkříšeni, to naznačil i Mojžíš ve vyprávění o hořícím keři, když nazývá Pána 'Bohem Abrahámovým, Bohem Izákovým a Bohem Jakubovým'. On přece není Bohem mrtvých, ale živých, neboť všichni žijí pro něho.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 30. září 2019

Politické události

Ústavní žaloba proti

Zemanovi neprošla.

Odmítly ji ANO, ČSSD,
KSCM i SPD

Pokus Senátu o ústavní žalobu na prezidenta Miloše Zemana ve Sněmovně neprošel. Nepodpořili jej poslanci ANO, ČSSD, KSCM ani SPD. „Neprohráli jsme, prohrála parlamentní demokracie,“ komentoval výsledek hlasování poslanec STAN Jan Farský.

Senát tvrdí, že Zeman Ústavu hrubě porušuje, a senátor Václav Láška, který byl iniciátorem návrhu žaloby, řekl, že se Zeman snaží parlamentní systém změnit na prezidentský. Senátoři prezidentovi vytkli celkem osm případů jednání, kdy se podle nich odchýlil od toho, co mu ukládá Ústava ČR. Jedním z nich bylo podle horní komory parlamentu právě Zemanovo otálení ministra kultury Antonína Staňka z ČSSD. Prezident ho odvolal až po několika měsících, k 31. červenci. Většinu v horní komoře parlamentu také vadí, že Zeman natahoval vládnutí první menšinové vlády Andreje Babiše, která nezískala důvěru. „Prezident tak prodlužováním vládnutí vlády v demisi, aniž by hledal politické řešení, které by odstranilo překážku nezískání důvěry této vládě, vytvořil situaci, kdy vláda bez důvěry fakticky vládla bez jakékoliv odpovědnosti,“ píše se v návrhu ústavní žaloby. Výtka míří i k tomu, že Zeman loni odmítl jmenovat ministrem

zahraničí Miroslava Pocheho z ČSSD. Ministrem se pak stal Tomáš Petříček. Pro podání žaloby k Ústavnímu soudu v červenci hlasovalo 48 ze 75 přítomných senátorů, potřeba bylo nejméně 45 hlasů. „Touto žalobou se řeší systematické porušování Ústavy prezidentem,“ řekl ve Sněmovně Láška, když rekapituloval před poslanci Zemanovo počínání.

Prezident Miloš Zeman označil návrh žaloby za ústavní „negramotnost“ a odmítl tvrzení, že jsou jeho kroky v rozporu s ústavou. „Obsah žaloby není podstatný, protože je to naprostá ústavní negramotnost. Kdyby se to náhodou dostalo k Ústavnímu soudu, tak pokud tam bude kvalifikovaný ústavní právník, tak jim to samozřejmě hodí na hlavu,“ řekl prezident. Žádné protiústavní kroky v jeho počínání nevidí ani premiér Babiš.

Rozruch při projednávání návrhu vzbudilo hlavně vystoupení ministryně financí za ANO Aleny Schillerové, která citovala i jeden ze vzkazů na Zemanovu podporu, který dostala. „Je to opoziční a senátorská špína,“ řekla.

Opozice se proti tomu ohradila. „Skutečně mi přijde naprosto nepřijatelné útočit takto proti Senátu a útočit takhle proti svobodné diskusi v parlamentě. To končí vždycky diktaturou,“ ohradil se poslanec za KDU-ČSL Jan Čížinský.

„Nezlobte se paní ministryně, ale opravdu nemůžete říkat o naší horní komoře parlamentu, že to je špína. To je neho-

rázné použití výrazů na půdě Poslanecké sněmovny,“ ozval se také šéf poslanců Pirátů Jakub Michálek.

„Závažným činem porušujícím ústavu je podle nás snaha prezidenta zasáhnout do nezávislosti soudní moci. Nemůžeme přece připustit, aby se vysoké ústavní funkce staly předmětem kšeftování, aby se prezident republiky scházel se soudci a tlačil na ně a snažil se je ovlivňovat,“ uvedl Michálek.

Podporu ústavní žalobě deklaroval šéf poslanců Starostů a nezávislých Jan Farský i předseda ODS Petr Fiala. Jeho stranická kolegyně, bývalá šéfka Sněmovny Miroslava Němcová připomněla, jak si Zeman počínal v roce 2013 po pádu vlády Petra Nečase, kdy obešel parlament a jmenoval vládu svých přátel vedenou Jiřím Rusnokem, navzdory tomu, že ve Sněmovně byla zformovaná většina pro obnovení pravicové vlády. Tu měla vést právě Němcová. „Senát udělal dobrou práci,“ ocenila návrh ústavní žaloby na prezidenta Zemana.

Předseda lidovců Marek Výborný vyčetl Zemanovi, že se snaží posunout zemi k poloprezidentskému systému.

Odpůrci žaloby na Zemana uváděli následující: „Žaloba na prezidenta republiky má být výjimečným řešením mezních situací, které v naší historii nastaly například v roce 1939, kdy prezident Emil Hácha odevzdal osud Čech a Moravy do rukou nepřátelské Německé říše. Rozhodně nemá být pokračováním politického boje jinými prostředky,“ řekl šéf Sněmovny Radek Vondráček z ANO.

Zemana se zastal i šéf SPD Tomio Okamura. „Prezident Zeman nekonal nic jiného,

než co před ním dělali Havel a po něm prezident Klaus. Havlovi se tleskalo, Klaus byl s nechutí tolerován a Zeman už je zažalován,“ prohlásil. Ani podle Faltýnky nevybočuje Zeman z rámce, který mu dává Ústava ČR. Okamura připomněl, že Zemana v přímé volbě volilo více než 2,8 milionů občanů a má výrazně silnější mandát než senátor Láška, jehož volilo méně lidí.

Exministřyně školství Kateřina Valachová za ČSSD řekla, že sociální demokraté návrh ústavní žaloby nepodpoří. Připomíná jim totiž spíš „telefonní seznam hříchů“ prezidenta. A většinu z nich ČSSD nepovažuje za porušení Ústavy, natož za hrubé porušení Ústavy.

Při závěrečném hlasování, aby byla ústavní žaloba na Zemana podána, hlasovalo ve Sněmovně jen 58 ze 130 přítomných poslanců, třeba jich přitom bylo nejméně 120. Návrh tak neprošel.

Národní galerii dočasně povede Anne-Marie Nedoma.

Vznikne garanční rada

Národní galerie je od dubna bez generálního ředitele. Ministr kultury Lubomír Zorálek ve čtvrtek 26. září oznámil, že instituci dočasně povede ekonomka Anne-Marie Nedoma, než do funkce nastoupí nový šéf. Kritéria jeho výběru stanoví nově vzniklá garanční rada vedená architektem Josefem Pleskotem.

Zaorákovým přáním je, aby Nedoma i nově vzniklá rada připravila galerii co nejlépe na příchod nového ředitele. Zároveň má ambici, aby garanční rada do budoucna dokázala lépe vyřešit otázku směřování a charakteru Národní galerie, tak aby se neproměňovala pokaždé s novým vedením.

Původní výběrové řízení na pozici generálního ředitele Národní galerie, které vypsal Antonín Staněk, Zaorálek po nástupu do funkce zrušil. Anne-Marie Nedoma by měla galerii stabilizovat zejména po finanční, organizační a personální stránce do doby, než z plánovaného konkurzu vzejde generální ředitel.

„Moje poslání bude orientováno na přípravu fungující instituce. Chci připravit pro nového ředitele galerii, která bude podporou pro jeho působení a dlouhodobější vizi,“ oznámila Nedoma.

Ekonomka a personalistka Anne-Marie Nedoma vystudovala pražskou Vysokou školu ekonomickou, pracovala v Gallup Organization, Nestlé, Reader's Digest nebo jako poradkyně pro GDPR na ministerstvu zahraničí. V letech 2014 až 2018 vedla Karmelitánské nakladatelství.

Nedoma měla ke kultuře blízko i jako členka skupiny, kterou v roce 2001 sestavil tehdejší ministr kultury Jiří Besser a která se zabývala budoucností Státní opery Praha a Národního divadla. Opera se nakonec stala součástí ND. V minulosti zasedala i ve správní radě Institutu restaurování a konzervačních technik v Litomyšli. Nedoma je manželkou Petra Nedomy, současného ředitele Galerie Rudolfinum.

Garanční rada, jejíž členy vybral sám ministr Zaorálek, bude mít deset členů. Kromě Josefa Pleskotsa v ní zasedne Jiří Machalický, zakladatel Centra pro současné umění DOX Leos Válek, ředitel Národního technického muzea Karel Kšandr, ředitelka Národního památkového ústavu Naděžda Goryczková nebo šéfové vybraných krajských galerií.

Do hotového výstavního plánu podle Zaorálka nebude Nedoma ani garanční rada nikterak zasahovat. Do budoucna by pak rada mohla periodicky vyhodnocovat činnost Národní galerie - podle ukazatelů kvalitativních i kvantitativních. Nejprve je však potřeba je definovat.

Antonín Staněk se rozhodl původního ředitele instituce Jiřího Fajtu odvolat v dubnu kvůli závažným hospodářským pochybením. Jeho rozhodnutí však okamžitě zpochybnili zástupci politické i umělecké scény. Vznikla petice za Staňkovo odvolání. Jiřího Fajtu se mezitím zastali šéfové nejvýznamnějších galerijních institucí po světě včetně pařížského Centre Pompidou nebo Metropolitního muzea umění v New Yorku.

Staněk, který podal demisi na konci května, v den odvolání Fajtu pověřil řízením Národní galerie ekonomem Ivanem Morávkem.

Kromě Jiřího Fajty Staněk odvolal také ředitele Muzea umění Olomouc Michala Soukupa. Konkurz na nového šéfa Zaorálek po nástupu do funkce ministra kultury také zrušil a na začátku září oznámil, že jmenuje ředitelem Ondřeje Zatloukala, dosud pověřeného vedením instituce. Jeho zástupcem se stane odvolaný Soukup.

Den pro rodinu a manželství

Letošní Den pro rodinu a manželství v sobotu 14. září se obzvláště vydařil, pořadatelům i účastníkům přálo počasí, přišlo velké množství lidí. Podle odhadů se shromáždění, pochodu a pak i zábavného programu účastnilo a vystřídal se tam asi 2000 lidí, včetně velkého množství dětí. Zúčastnilo se i mnoho politiků napříč politickým

spektrům, poslanců i zástupců pražského Magistrátu, což je také důležité, protože, máme-li prosadit ústavní definici manželství, potřebujeme k tomu systematicky získávat politickou podporu napříč stranami. Akci zaštitil předseda Senátu PČR Jaroslav Kubera, který pronesl zdravici ze záznamu, Magistrát HlM Prahy jménem radního Petra Hlaváčka, který byl osobně přítomen, Česká biskupská konference a Ekumenická rada církví. Z politiků promluvili poslanci Patrik Nacher (ANO), Pavel Žáček (ODS), Marek Výborný (KDU) a Ivana Nevludová (Nezařazená), ze záznamu ještě Zuzana Majerová (Trikolóra) a z pražského Magistrátu promluvili Petr Hlaváček a dlouholetý zastávce naší akce Jan Wolf, přečetli jsme také zdravici paní senátorky Jitky Chalánkové, která letos nemohla dorazit. Pozornost veřejnosti upoutala zelená trička s logem a nápisy Víme, co je rodina. Přihlášené rodiny dostaly dárek tričko s obrázkem menšího loga a na zádech s nápisem #rodina. Na zábavném programu vystoupil vicemistr světa a mistr ČR v BMX (malá akrobatická kola) Michael Beran, který se čerstvě oženil a řekl všem i proč. Jeho dechberoucí salta na kole pak upoutala veškeré děti, mládež i dospělé.

Co bylo letos slabší, byl zájem médií. Jediná televize, která podle pořadatelů zachovává objektivitu zpravodajství je TV Prima, ta akci věnovala reportáž v hlavní zpravodajské relaci. V České televizi se diváci o pochodu, na kterém bylo přes dva tisíce lidí, nedozvěděli. „Dokud jsme pochodovali ve stejné době jako je homosexuální Prague Pride, tak nás televize

točila, říká Jana Jochová. „Protože jsme ale nechťeli působit konfliktně, přesunuli jsme průvod na září. Ale potvrdila se naše obava, že když to budeme konat mimo Prague Pride, tak nás Česká televize bude vesele ignorovat...“. Česká televize se nezajímá navzdory tomu, že námi organizovanou petici na ústavní ochranu a definici manželství podepsalo již přes 100 tisíc občanů země, podporuje ji řada politiků a podpora manželství pro homosexuály podle nejnovějšího průzkumu CVVM klesá. Organizátoři se domnívají, že tato aktivita by měla být minimálně stejně významná jako třeba červnový protest LGBT aktivistů před Poslaneckou sněmovnou, kterého se sice zúčastnila jen hrstka lidí, přesto se ale dostal do hlavního zpravodajství ČT. Tiskový zákon přitom říká, že ve zpravodajství a politicko-publicistických pořadech nesmí být zvýhodňovány kromě politických stran ani názory jednotlivých skupin veřejnosti s přihlédnutím na jejich reálné postavení v politickém a společenském životě. „V našich dalších plánech je tedy nechat zpracovat nezávislou analýzu vysílání ČT a uvidíme, jestli se naše domněnka, že ČT upřednostňuje návrh tzv. manželství pro všechny, potvrdí nebo vyvrátí. Zajímat nás bude, kolikrát a v jakém poměru se ČT ve svých pořadech věnuje oběma zákonům, které teď ohledně manželství leží v Poslanecké sněmovně,“ dodává Jana Jochová.

Příští Den pro rodinu a manželství se bude konat 12. září 2020. Fotografie a video z akce můžete najít na: <https://www.facebook.com/alianceprorodinu/>

Ekonomika

ČNB ukázala největší evropskou zlatou minci naživo i ve virtuální realitě

V sobotu 21. září se uskutečnil den otevřených dveří České národní banky. Konal se u příležitosti stého výročí zavedení československé koruny a jeho cílem bylo přiblížit lidem fungování tuzemské centrální banky. Návštěvníkům byl přístupný například prostor bývalého trezoru, zasedací místnost bankovní rady a pracovna guvernéra. V rámci doprovodného programu nabídla ČNB kromě přednášek členů bankovní rady také ukázky z výroby oběžných i pamětních mincí a bankovek. Zájemci se také mohli dozvědět něco o tradičních tiskových technikách a podívat se na práci rytců či výtvarníků. Kromě toho se mohli seznámit s procesem výroby druhé největší mince na světě a první v Evropě, kterou ČNB představila na začátku roku v rámci výstavy 100 let česko-slovenské koruny. Zlatá mince v hodnotě 100 milionů korun váží přes 130 kilogramů a každý si ji může důkladně prozkoumat také na svém mobilu díky speciální aplikaci, která je ke stažení v App Store nebo v Google Play. Aplikace umožňuje prohlédnout si detailní digitální model mince a díky rozšířené realitě se s ní třeba i vyfotit. „Banka se snaží ukázat, že sleduje aktuální trendy v oblasti komunikace, a jako jedna z prvních institucí v České republice využívá potenciál rozšířené reality. Věříme, že díky tomu se lidé budou moci s unikátní mincí daleko lépe seznámit,“ vysvětlila Denisa Všeticková z ČNB. Program dne otevřených dveří uzavřela diskuse s

rodinami zakladatelů československé měny. Potomci Aloise Rašina a Karla Engliše se představili společně s autory historicky první české pamětní bankovky, Evou Haškovou a Martinem Srbbem.

České domácnosti mají více peněz, jsou dvakrát bohatší než Poláci a Slováci

Celkové bohatství domácností loni celosvětově nepatrně kleslo, a to ve vyspělých i v rozvojových zemích. Zmenšilo se o 0,1 procenta. Tento trend se ČR vyhnul a bohatství českých domácností vzrostlo o 4,4 procenta. Češi zůstávají nejbohatší ze zemí bývalého východního bloku, jsou v průměru dvaapůlkrát bohatší než Slováci.

V žebříčku, který zahrnuje 53 zemí světa, si proti loňsku Češi polepšili na 25. místo. Vyplyvá to ze studie Allianz Global Wealth Report 2019, která analyzuje úspory a dluhy v 53 zemích světa.

Češi se za rok 2018 umístili v objemu čistých finančních aktiv na osobu o jeden stupeň výše než loni. V žebříčku hrubých finančních aktiv si Česko také polepšilo, hned o dva stupně, 28. místo vyměnilo za 26. Hrubá finanční aktiva zahrnují hodnotu veškerého movitého i nemovitého majetku průměrného občana, čistá hodnota finančního bohatství představuje veškerý movitý i nemovitý majetek minus dluhy.

Rychlost růstu čistého bohatství domácností v ČR loni dosáhla 4,4 procenta, hrubý majetek rostl rychlostí 4,9 procenta. Předloni to bylo o 6,3 procenta. Průměrné čisté bohatství na obyvatele činilo loni v Česku 16 785 eur, tedy podle aktuálního kurzu zhruba 434 000 korun. Předloni to bylo 15 290 eur, tedy 390

tisíc korun podle tehdejšího kurzu.

Míra zadluženosti českých domácností loni činila 34,6 procenta. Je to mnohem víc než v zemích východní Evropy s regionálním průměrem 23,6 procenta, ale méně než polovinu úrovně zadluženosti západní Evropy.

Na Slovensku loni průměrné bohatství na člověka dělalo asi 2,7krát méně než v ČR, 6 255 eur (162 000 korun). Jako jediné dvě země EU lze podle studie Slovensko spolu s Rumunskem (4 878 eur na domácnost) klasifikovat jako chudé státy. Bohatství průměrného Poláka loni činilo 8 081 eur (209 000 korun).

Naopak německy mluvící sousedé ČR jsou na tom finančně asi třikrát lépe než Češi. Průměrný Němec loni vlastnil 52 860 eur (1,37 milionu korun), ještě lépe na tom byl Rakušan s 53 980 eur (1,39 milionu korun). Celosvětově jsou na tom nejlépe Američané se 184 410 eur (4,75 milionu korun).

Vedle nízkých vkladů obyvatel do penzijního systému nevzbuzuje ekonomická situace ČR v autorech studie významnější obavy. Celkové vyznění analýzy pro globální ekonomiku je ale negativní. Ani v roce 2008, v době zuřící finanční krize, se nestalo, aby celosvětové bohatství kleslo zároveň ve vyspělých i rozvojových trzích.

Loni se tak ale stalo a důvodem je rostoucí nejistota ohledně globálního vývoje. Autoři studie jmenují obchodní konflikt mezi USA a Čínou, nekončící brexit, rostoucí geopolitické napětí v mnoha regionech a přísnější monetární politiku.

„Obchodování není hra s nulovým součtem. Bud' jsou

všichni na vítězné straně, jako tomu bylo v minulosti, nebo na straně poražených, což se stalo v loňském roce. Agresivní protekcionismus nemívá vítěze,“ uvedl hlavní ekonom Allianz Michael Heise.

Kurzovní lístek

30. 9. 2019 (střed)

EUR, 125.815
Kanada, 117.896
USA, 123.707

Kultura

Zoo Praha dokončila Rákosův pavilon se vzácnými papoušky

Zoo Praha dokončila Rákosův pavilon věnovaný vzácným exotickým. Opeřence tu návštěvníkům představují od 28. září 2019 v prostředí kopírujícím jejich domovské krajiny. Výstavbu pavilonu inicioval chovatel exotického ptactva Stanislav Rákos, který v roce 2012 věnoval zahradě deset milionů korun na jeho výstavbu. Celá stavba stála 36,5 milionu korun, z nichž sedm milionů korun zoo zaplatila z evropských dotací. Expozice se zastavěnou plochou 527 metrů čtverečních je rozdělena do sekcí podle místa původu ptáků. Představuje osm biotopů z Jižní Ameriky, Austrálie a Jižní Asie. Návštěvníci budou procházet temnou chodbou a nahlížet do prosvětlených expozic. K pavilonu náleží také venkovní expozice. V expozici je 40 druhů ptáků, přes 100 jedinců. Z nich 20 druhů chová pražská zoo jako jediná v České republice, čtyři druhy jako jediná v Evropě. Jde například o přísně chráněného aru kobaltového - ti jsou jako jediní v zasklené expozici, ostatní ptáky je možné vidět přes jemné ne-rezové síť, řekl kurátor chovu ptáků Antonín Vaidl.

Pavilon je výjimečný také rostlinou skladbou. V expozicích je víc než 100 druhů rostlin. Některé rostliny a stromy byly dovezeny z Nizozemska, například chlebovník, uvedl zahradník Eduard Chvosta. U příležitosti otevření Rákosova pavilonu připravila zoologická zahrada zlevněné vstupné pro děti. Každou neděli do konce roku bude možné ke každé dospělé vstupence zakoupit dvě dětské za třetinu ceny.

Pražská zoologická zahrada v Troji návštěvníkům poprvé otevřela brány 28. září 1931. Patří k nejnavštěvovanějším místům v Praze. Loni do ní přišlo téměř půl druhého milionu lidí, což byl třetí nejlepší výsledek od jejího otevření. Letos přivítala miliontého návštěvníka 20. srpna.

Zemřel vynálezce pexesa

Zdeněk Princ.

Hru vymyslel v 60. letech

Ve středu 25. září ve věku pětáosmdesáti let zemřel vynálezce pexesa Zdeněk Princ. Populární karetní hru vymyslel známý výtvarník v polovině 60. let a dodnes v Česku patří mezi neoblíbenější stolní hry. Nápad na hru dostal Princ v době, kdy pracoval jako mozaikář v pražské katedrále svatého Víta. První sadu navrhl v roce 1965 pro nakladatelství ČTK Pressfoto.

Název hry vzešel z počátečních slabik tehdy populární televizní soutěže Pekelně se soustředí, jejímž principem bylo odhalování dvojic podnikových značek. První bylo pexeso indiánské vydané v nákladu 10 000 kusů. Záhy mezi dětmi kolovalo pexeso dopravní a také pohádkové tvořené nejpopulárnějšími postavkami z Večerníčků. V současnosti existuje nepřehledné množství druhů této

hry. Jejím prostřednictvím se prezentují různé organizace a firmy jimi propagují své výrobky. Pro školáky existuje také mnoho vzdělávacích druhů pexesa.

Nabarvené ptáče v českých kinech

Snímek je natočen podle stejnojmenného románu polského spisovatele Jerzyho Kosińskiego a zachycuje příběh malého židovského chlapce procházejícího hrůzami druhé světové války, jenž se setkává s lidskou krutostí a bezohledností. „Problém Nabarveného ptáčka je v tom, že to není pohádka. Působí pravdivě, lidé mu věří,“ komentoval režisér Marhoul poznámky, že snímek je příliš drsný a syrový. Sám si ostatně stojí za tím, že film násilné scény přímo nezobrazuje. Pouze naznačuje. „Vedu diváka, aby si snímek dotočil. Film jej proto přivádí k palčivým otázkám a to bolí,“ uvažuje režisér. První promítání na festivalu v Benátkách vzbudilo rozruch odchody některých diváků z kina. „Iromadné úprky se nekonaly. Štve mne to, že média dokážou takhle nestydatě lhát,“ uvedl Marhoul. Přátelé mu prý nyní z tuzemských kin posílají SMS ve znění: „Václave, plno, nikdo neodesel.“ Česká filmová a televizní akademie vybrala Nabarvené ptáče jako kandidáta na Oscara za nejlepší zahraniční film. Akademici vybírali z deseti děl přihlášených producenty, s větším počtem bodů skončily ještě tituly Na střeše a Zlatý podraz. Dosud se podařilo cenu za cizojazyčný film získat dvěma československým a jednomu českému filmu. V roce 1965 to byl Obchod na korze Jána Kádára a Elmara Klose, roku 1967 zvítězily Ostře sledo-

vané vlaky Jiřího Menzela a v roce 1996 Kolja Jana Svěráka. Šest dalších filmů získalo nominace.

Sport

Slalomáři získali na MS dvě stříbra a bronz v hlídkách

Čeští kajakáři, kteří se letos v květnu již počtvrté za sebou stali mistry Evropy v hlídkách. Byli nyní též velmi úspěšní na Mistrovství světa. Kajakáři Jiří Prskavec, Vít Přindiš a Vavřinec Hradilek i ženský tým v sestavě Katřina Kudějová, Veronika Vojtová, Amálie Hilgertová vybojovali na mistrovství světa ve vodním slalomu stříbrné medaile v závodech hlídek. Na olympijském kanálu v Seu d'Urgell podlehl mužské trio jen domácím Španělům, ženský tým dělily pouhé dvě desetiny sekundy od vítězných Britek. Medailovou sbírku české výpravy v prvním dnu šampionátu doplnily bronzové kanoistky Tereza Fišerová, Eva Říhová a Kateřina Havlíčková.

V neolympijském sjezdu vybojovali čeští vodáci ve výhradně evropské konkurenci dalších pět medailí včetně zlaté zásluhou hlídky kajakářek ve složení Anežka Paloudová, Martina Satková, Barbora Dimovová.

Prskavec a spol. potvrdili roli spolufavoritů, ale se Španěly po čisté jízdě prohráli o 99 setin. Vylepšili však loňský bronz z Ria de Janeiro, kde tehdy při obhajobě titulu závodil s Prskavcem a Přindišem Ondřej Tunka. Třetí tentokrát skončili obhájci stříbra Poláci, Britové se rok po zisku zlata museli spokojit s devátou příčkou.

Kajakářky zajely také čistou jízdou, o tři setiny porazily rovněž bezchybné Rusky a

získaly první medaili od titulu v roce 2015, kdy s Kudějovou a Vojtovou tvořila hlídku teta Amálie Hilgertové Štěpánka. Žádnému jinému z 18 týmů se sjet trať čistě nepodařilo. Britky získaly zlato i s jedním dotykem branky. Obhájkyň prvenství Francouzky byly ze všech nejrychlejší, ale tři chyby je poslaly až na osmé místo.

Fotbalistky pošty dobyly New York.

Pošťácké Nagano, gratuloval Hamáček

Tým fotbalistek Yellow Ladies, složený ze zaměstnankyň České pošty, vyhrál v New Yorku světové finále unikátní soutěže Global Goals World Cup, která podporuje celosvětové cíle OSN. Ve finále zdolaly tým Greens ze saúdskoarabského Rijádu. Ministr vnitra Jan Hamáček jejich úspěch označil za „pošťácké Nagano“.

Jednodenního světového finále GGWC v New Yorku se v 46. patře mrakodrapu zúčastnilo celkem 15 týmů od Kanady přes Indii, Spojených států, Řecka či Dánska, na hřišti vždy proti sobě nastoupily pětičlenné sestavy. Rozhodčím turnaje byl Nikolaj Coster-Waldau, herec a ambasador dobré vůle rozvojového programu OSN. Yellow Ladies se do turnaje kvalifikovaly triumfem na jarním turnaji v Praze.

Yellow Ladies vyhrály všechny čtyři své zápasy ve skupině, v semifinále pak až v penaltovém rozstřelu vyřadily tým migrantek Hestia z Řecka. Ve finále tým pošťáček nebyl favoritem, ale dva góly v síti soupeřek mu nakonec zajistily triumf.

Podle zpráv:

www.idnes.cz

www.ceskenoviny.cz

<https://alipro.cz/>

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Před deseti lety navštívil ČR papež Benedikt XVI.

Je tomu již deset let, co Českou republiku navštívil papež Benedikt XVI. Byla to jeho 13. apoštolská cesta, která se konala od 26. - 28. září 2009 a šlo o čtvrtou návštěvu hlavy katolické církve v naší zemi.

Benedikt XVI. při své návštěvě mluvil o dvacetiletém výročí pádu totality, kázal o využívání svobody, vybízel k solidaritě mezi národy i občany, ale také k odvážnému hlásání evangelia. A činil to v plynulé češtině. Po sv. Janu Pavlu II. byl druhým papežem, který dosud do našich krajín zavítal.

Nejvíce navštívená byla mše svatá na brněnském tuřanském letišti, kterou Svatý otec slavil spolu s asi tisícovkou duchovních pro 120 tisíc lidí. Bylo to vůbec poprvé, kdy papež Brno navštívil. Mimo obyvatele Česka se setkání zúčastnili i Slováci, Poláci, Rakušané či Němci. „Jedině Kristus může být naší spolehlivou nadějí,“ zdůraznil tehdy Benedikt v homilii.

U příležitosti výročí mučednické smrti sv. Václava ve Staré Boleslavi papež zase uctil ostatky národního patrona. Mši svatou za městem celebroidal pro asi 50 tisíc lidí.

Během třídenní návštěvy se Benedikt XVI. mimo jiné poklonil Pražskému Jezulátku, vyslechl Dvořákovo Te Deum v podání Pražské filharmonie, setkal se s politiky, mladými lidmi, rodinami a samozřejmě s biskupy, kněžími, řeholníky a seminaristy, ale také se zástupci jiných křesťanských církví a v neposlední řadě s českou akademickou obcí.

Výrazným tématem návštěvy byly křesťanské kořeny naší civilizace. „Evropa je víc než jen světadílem. Je domovem! A svoboda nachází svůj nehlubší význam v domově duchovním,“ uvedl Benedikt XVI. v promluvě na začátku návštěvy ve Španělském sále Pražského hradu. Připomněl tam též význam hesla na české vlajce: „Nakonec pravda vítězí, avšak nikoli násilím, nýbrž přesvědčením, hrdinským svědectvím mužů a žen pevných zásad, upřímným dialogem, který upřednostňuje požadavky obecného dobra a odhlíží od soukromého zájmu.“ Podle papežových tehdejších slov by měli křesťané stále připomínat Evropě její kořeny. „Ne proto, že by ony kořeny již dávno uschly. Naopak! Je to proto, že stále dodávají kontinentu duchovní a morální výživu, jež mu umožňuje vést smysluplný dialog s lidmi jiných kultur a náboženství,“ uvedl zase při setkání s Ekleziologickou radou církve.

Výročí návštěvy Benedikta XVI. v ČR připomnělo v pátek 27. září v předvečer sobotní Národní svatováclavské pouti odhalení papežovy busty ve Staré Boleslavi a děkonná mše s doprovodným programem v Brně.

Zahájen proces blahorečení Adolfa Kajpra

17. září 2019 uplynulo přesně 60 let od smrti P. Adolfa Kajpra SJ (1902–1959). Při příležitosti tohoto výročí a zahájení diocézní fáze procesu jeho blahorečení se slavila mše svatá v kostele sv. Ignáce na Karlově náměstí v neděli 22. září. Hlavním celebrantem byl pražský arcibiskup Dominik Duka OP. V závěru bohoslužby byly ostatky Božího služebníka Adolfa Kajpra uloženy v kostele.

Adolf Kajpr se narodil v roce 1902 ve Hředli na Kladensku a již ve čtyřech letech se stal sirotkem a byl vychováván spolu se svým bratrem tetou v Bratronicích. Žil v chudých podmínkách, vyučil se na ševce a po absolvování vojenské služby pracoval ve mlýně. Jeho nadání si ale všiml švagr majitele tohoto mlýna a začal ho učit latinu.

Brzy se pak dostal na arcibiskupské gymnázium v Praze-Bubenci a zanedlouho se rozhodl vstoupit k jezuitům. Po dvou letech noviciátu přešel na studia filozofie v belgickém Engienu. Následovalo studium teologie a třetí probace a od roku 1937 začal působit v kostele sv. Ignáce v Praze. Zpovídal a věnoval se novinářské práci.

Byl členem Tovaryšstva Ježíšova 31 let, knězem 24 roků a z toho byl pro víru v Ježíše Krista a pro věrnost církvi vězněn 13,5 roku.

U jezuitů mu byl svěřen tiskový apoštolát a Kajpr se stal redaktorem čtyř řádových časopisů. Zanedlouho po vypuknutí druhé světové války se dostal do sporu s německým nacionálním socialismem a v roce 1941 byl zatčen a vězněn v několika koncentračních táborech. Po skončení války se vrátil do Prahy, kde obnovil vydávání týdeníku pro mládež Dorost a časopisu Katolíků, který se stal jedním z nejlepších katolických periodik v tehdejší Československu. Nebál se kritizovat komunistický režim, a tak byl v roce 1950 zatčen a v monstrprocesu odsouzen na 12 let a skončil ve vězení v Leopoldově.

Svědectví spoluvězňů hovoří o Kajprovi hluboké víře a neokázalé zbožnosti, o jeho duchovních promluvách určených uvězněným kněžím i laikům, o přípravě tajných noviců Tovaryšstva Ježíšova. Jeho zdraví bylo poznamenáno lety strávenými ve vězení a zde ho také postihl infarkt a 17. září 1959 zemřel.

V Košicích vyvrcholily oslavy

400. výročí smrti svatých košických mučedníků

V sobotu 7. září se završil Jubilejní rok svatých košických mučedníků Marka Križina, Štěpána Pongráce a Melichara Grodeckého, který se narodil v Těšíně a je zároveň patronem ostravsko-opavské diecéze. Mši svatou v katedrále sv. Alžběty v Košicích předsedal košický arcibiskup metropolita Mons. Bernard Bober a zúčastnili se jí slovenští i zahraniční biskupové, veřejní činitelé a další hosté.

„Před 400 lety byli umučeni tři kněží zde v Košicích právě proto, že chránili katolickou víru v Košicích...“, připomíná košický arcibiskup-metropolita Mons. Bernard Bober utrpení těchto mladých kněží, kteří za obranu katolické víry položili svoje životy, a dodává: „Kéž nám přímluva našich mučedníků napomůže k obnově a očištění církve, pevným rodinám a novým velmi potřebným duchovním a kněžským povoláním.“

Košičtí mučedníci byli katolickými misionáři, kteří působili v době protihabsburských povstání v Uhrách. Jejich úmysl byl rekatolizovat Košice, které byly po reformaci převážně protestantské. Štefan Pongráč a Melichar Grodecki byli jezuité a Marek Križin byl ostřihomský kanovník, který byl vyslán tamním arcibiskupem do Krásné nad Hornádom (dnes součást Košic), aby tam spravoval majetky bývalého benediktinského opatství. Na podzim roku 1619 obsadili povstalečtí vojáci Košice a ve městě začalo pronásledování katolíků. Tři košické misionáře chtěli vojáci postupným mučením donutit, aby se zrekli katolické víry. Marek Križin, Štefan Pongráč a Melichar Grodecki však svou víru nezapřeli, a proto byli v Košicích vojáky umučeni v noci ze 6. na 7. září 1619. Na místě, kde byli svatí košičtí mučedníci umučeni, dnes v Košicích stojí kostel premonstrátů, postavený jezuiti z úcty k mučedníkům.

Církevní proces blahorečení košických mučedníků začal sice krátce po jejich smrti, za blahoslavené je však prohlásil až 15. ledna 1905 papež Pius X. Za svaté byli tyto tři mučedníci prohlášeni papežem Janem Pavlem II. dne 2. července 1995 během jeho návštěvy Košic.

Podle zpráv České biskupské konference

Papež František na africkém kontinentu

Papež František uskutečnil ve dnech 4. – 10. září svou 31. zahraniční apoštolskou cestu a v pořadí čtvrtou na africký kontinent. Navštívil Mosambik, Madagaskar a Mauricius.

Ve středu 4. září ve večerních hodinách přistál Svatý otec v hlavním městě Mosambiku Maputu, kde ho přivítal prezident Mosambiku Filipe Jacinto Nyusi, který získal inženýrský titul v roce 1990 na Vojenské akademii v Brně, jeho manželka a delegace biskupů. Tanečníci za zvuku bubnů předvedli na papežovu počest tradiční tance. Poté se papež v papamobilu přemístil na apoštolskou nunciaturu.

Svatý otec přijel do této bývalé portugalské kolonie měsíc poté, co prezident a lídr opoziční strany podepsali mírovou smlouvu, čímž oficiálně ukončili více než 40 let trvající konflikt. Občanská válka v zemi sice skončila v roce 1992, až donedávna se však opozice nikdy úplně neodzbrojila.

Během své africké cesty kladl papež důraz na tato tři témata: mírové soužití na kontinentu, který je zmítán válečnými konflikty, péče o životní prostředí, které je v Africe ničeno nadnárodními firmami, a prohlubování kultury setkávání.

Papež promlouvá k mladým Afričanům různých vyznání a náboženství, kteří se sešli ve sportovní hale Maxaquene v Maputu pro 15 tisíc osob

ve své zemi prožívají, je nejlepším znamením, že jsou radostí této země. „Červenou nití“ setkání bylo hledání odpovědi na otázku, jak mohou mladí v této zemi realizovat svůj sen a začít psát novou stránku dějin.

„*Nenechte si ukrást radost*,“ povzbudil je papež a dodal, že radost ze života je jednou z hlavních charakteristik mladých lidí, jak bylo ostatně slyšet i na maputském stadionu. „*Sdílená a oslavovaná radost, která usmíruje, se stává nejlepší obrannou látkou proti všem, kdo vás chtějí rozdělit, rozštěpit, oponovat vám. A v některých částech světa velmi chybí vaše radost ze života, radost být sjednoceni, žít společně, lidé různých náboženských vyznání, ale děti stejné země, jednotní*,“ řekl papež.

Papež upozornil na dvě nebezpečí, která zabíjejí sny: rezignací a úzkost. Jsou to velcí „nepřátelé života“, kteří přivádějí na „snadnou“ ale špatnou cestu, berou naději.

„*Není dobré se vzdávat!*,“ nechal papež zopakovat mladé a dal jim za příklad dva mosambické sportovce: fotbalistu Eusebia de Silvu, nazývaného černým panterem, a atletku Marie Mutolo, kteří věděli, že k dosažení nejkrásnějších snů je potřeba naděje, trpčlivosti, odhodlání, nemít strach z chyb a nevzdávat se.

Týmová hra nás učí, že, přestože je každý jiný, je potřeba zůstat sjednoceni. „*A vy, drazí přátelé, jste dnes a tady příkladem toho, jak musíme jednat. Svědky jednoty, usmíření, naděje. Jako fotbalový tým*,“ dodal Svatý otec a povzbudil je, aby zůstávali sjednoceni i přes všechny odlišnosti hledali příležitosti, jak realizovat sny o lepší zemi společně, neboť sociální nepřátelství vše ničí, a největší nevráživostí je válka.

„*Chceš-li kráčet hbitě, kráčeš sám, chceš-li dojít daleko, jdi z druhými*,“ připomněl papež jedno přísloví a dodal: „*Sněte s druhými, nikdy proti nim*.“

Hlavním tématem této africké cesty je mír a Svatý otec vyzval mladé, aby se naučili být podanou rukou těm, kteří zakoušejí problémy, aby se naučili růst v přátelství i s těmi, kteří jsou odlišného smýšlení, aby tak mezi nimi mohla růst

Studenti Nadace Scholas Occurrentes vítají papeže v Maputu

Ve čtvrtek 5. září po mši svaté, kterou papež František slavil na nunciatuře, se setkal s vedením a několika studenty Nadace Scholas Occurrentes. Poté se se odebral do paláce Ponta Vermelha, kde se setkal s prezidentem republiky, dále se zástupci státní správy, občanské společnosti a s diplomatickým sborem, ke kterým pronesl svoji první promluvu na africkém kontinentu.

Papež mladým v Mosambiku: Nenechte si ukrást radost

Slova smíření zaznívala stadiónem Maxaquene v Maputu, kde se Svatý otec setkal s mládeží Mosambiku všech vyznání. Papež František řekl na úvod mosambické mládeži, že vidět je zpívat, tančit a smát se uprostřed všech obtíží, které

solidarita a stala se tak nejlepším zbrání ke změně dějin.

Závěrem nezapomněl připomenout: „Nevylučujte staré lidi! Mohou vám pomáhat, aby vaše sny nevyhasly,...neboť starí jsou našimi kořeny.“

Další téma, na které chtěl papež mladé Mosambiku upozornit, je ekologický kolaps a vybídl je, aby pečovali o společný domov, který patří všem. Mosambik je zemí bohatou na lesy, údolí, pláže a mnoho přírodních krás, poznamenaný ale v poslední době řádění dvou cyklonů.

„Bůh vás miluje,“ zdůraznil papež na závěr a dodal, že na tomto tvrzení se shodnou všechny náboženské tradice. „Uvědomme si: já jsem milovaný Bohem,“ řekl papež a vyzval mladé ke krátkému ztišení, aby mohli „zaslechnout“ tuto lásku, jednoduchou, téměř tichou, která je diskrétní, je láskou svobody.

Papež duchovním: Obnovte své přitakání Bohu

Setkání s mosambickým duchovenstvem se odehrálo v podvečer v katedrále Neposkvrněného Početí a kromě biskupů, kněží, řeholníků a seminaristů se ho zúčastnilo také 56 871 katechetů. Ve své reflexi porovnával papež František evangelní popisy dvou zvěstování, adresovaných Zachariášovi a Panně Marii, aby posluchačům pomohl v obnově jejich povolání k duchovenskému stavu.

Setkání s duchovenstvem v Mozambiku

Na otázku ohledně krize kněžské identity Svatý otec uvedl: „Pro vyrovnání se s touto krizí je veškeré duchovenstvo povoláno opouštět důležitá a honosná místa a vracet se tam, kde se nám dostalo povolání a kde bylo jasné, že iniciativa i moc jsou od Boha.“

„Obnova tohoto povolání často vyžaduje, abychom si ověřili, zda naše únava a naše starosti nemají, co do činění s určitým 'duchovním zesvětštěním' diktovaným podmanivostí tisíců nabídek konzumu, které nejsme s to setrást, abychom kráčeli svobodně po stezkách, jež vedou v lásce k našim bratrům, k Pánovu stádcí, k ovcím čekajícím na hlas svých pastýřů; obnova povolání znamená volbu, přitakání a únavu z toho, co je v Božích očích plodné a zpřítomňuje a ztělesňuje Jeho Syna Ježíše,“ reagoval papež na otázku

jednoho z domorodých kněží, která se týkala přehnané starosti o osobní blahobyt a upřednostňování aktivit, které jsou placeny státem, a překážejí životu každodenní pastorace.

Papež při mši svaté: Mosambik má právo na mír

V pátek 6. září dopoledne navštívil Svatý otec nemocnici v Zimpetu a poté celebroid na místním stadionu mši svatou, které se zúčastnilo více než 60 000 poutníků.

Mše svatá s papežem na stadionu v Zimpetu

„Nenávist a pomsta nemohou být motorem země: je nutné překonat korupci a politické nebo osobní zájmy, abychom zachovali naději v mírové budoucnosti,“ je hlavní poselství, které papež František předal mosambickému lidu na mši svaté na stadionu Zimpeto.

„Je obtížné mluvit o usmíření, když jsou rány způsobené tolika lety neshody stále otevřené, nebo požadovat krok odpuštění, který neznamena ignorování utrpení nebo požadavek, aby byla smazána paměť či ideály,“ řekl papež v úvodu a dodal, že „přesto nás Ježíš Kristus zve, abychom milovali a čítili dobro...“ Ježíš po nás dokonce chce, abychom nechystali léčky a pomsty těm, kteří nám ublížili, ale žehnali jim a modlili se za ně a vytvářeli tak nové vztahy, které budou vést k míru. „Vysoké jsou požadavky, které nám navrhuje Pán,“ dodal.

„Ekvita násilí je vždy spirála bez úniku; a její cena je velmi vysoká. Existuje ale další možnost, neboť nesmíme zapomínat, že naše národy mají právo na mír. Vy máte právo na mír,“ apeloval papež František na Mosambičany a připomněl zlaté pravidlo Ježíše: „Jak chcete, aby lidé jednali s vámi, tak jednejte vy s nimi.“ Dále všechny vyzval k projevování milosrdenství a dobra, aby se stali setbou a nástrojem smíření.

„Chceme, aby mír vládl v našich srdcích a pulsoval v našem lidu. Chceme mírovou budoucnost. Chceme, aby 'Kristův pokoj vládl ve vašich srdcích',..., aby se stal rozhodčím ve vašich srdcích!... Bude-li Ježíš rozhodčím ve vašich srdcích, tak si Mosambik zajistí nadějnou budoucnost a vaše země bude moci zpívat Bohu s vděčností písně, žalmy a chvalozpěvy...,“ zakončil Svatý otec svoji homilii na stadionu v Zimpetu.

Papež František na Madagaskaru

V odpoledních hodinách se v pátek 6. září papež přesunul na největší africký ostrov Madagaskar. Zde ve svém prvním veřejném projevu následujícího dne připomněl odpovědnost politiků za zapojování občanů do spoluodpovědnosti ve vytváření budoucnosti země. V zemi bojující s chudobou zdůraznil, že cílem musí být celostní rozvoj člověka v neoddelitelné sounáležitosti s životním prostředím. Varoval také před importem „celosvětové kultury“, která znevažuje a likviduje kulturní dědictví národa.

„V preambuli ústavy vaší republiky jste zpečetili jednu ze základních hodnot madagaskarské kultury: *fihavanana*, což evokuje ducha sdílení, vzájemné pomoci a solidarity. Zahrnuje i význam rodinných vztahů, projevů přátelství a ohleduplnosti mezi lidmi i vůči přírodě. Tímto se projevuje 'duše' vašeho lidu, její specifické rysy, které vás lid charakterizují, budují ho a umožňují mu odvážně a obětavě odporovat nesčetným nepřítelným osudům a poltům, kterým musíte dennodenně čelit,“ uvedl papež František ve své promluvě.

Na závěr setkání papež František spolu s prezidentem Andriam Rasoelinoou společně zasadili v areálu prezidentského paláce strom baobab, který se dožívá až 800 let a je symbolem této země.

Potom se v katedrále hlavního města papež setkal s pětadvaceti biskupy Madagaskaru. Tématem papežovy promluvy bylo motto pastorační návštěvy: „*Rozséváč pokoje a naděje*“, což může být chápáno „jako ozvěna poslání, jež bylo svěřeno nám všem“, jak řekl římský biskup svým spolubratrům.

„Jste totiž rozséváči, a kdo rozsévá, činí tak v naději, spoléhaje na svoji námahu a své osobní nasazení, ale s vědomím, že je mnoho faktorů, jež musí přispět, aby setba vzkličila, vzrostla, stala se klasem a nakonec hojným zrnem. My biskupové jsme k obrazu Rozséváče povolání sít semena víry a naděje v této zemi. Za tím účelem musíme rozvinout „čich“, který nám umožní lépe ji poznat, a také objevit to, co kompromituje, překáží či škodí setbě,“ zdůraznil Svatý otec.

V sobotu odpoledne Papež František navštívil hrob bl. Viktorie Rasoamanarivové, která je první rodačkou Madagaskaru pozdvíženou k úctě oltáře. Tato odvážná žena žila v druhé polovině 19. století. Pocházela z jedné z nejmnocnějších rodin této země a svůj život věnovala nemocným a chudým.

Návštěva kláštera bosých karmelitek

Posledním bodem sobotního programu papežovy pastorační návštěvy bylo setkání s mladými lidmi, kterých na prostranství Soamandrakizay přišlo 100 tisíc.

„Jste velká rodina a můžeme, drazí mladí, objevovat, že máme Matku: ochránkyni Madagaskaru Pannu Marii. Od mládí mne vždycky mocně oslovovalo Mariino přitakání. Síla onoho 'ať se mi stane podle tvého slova', jak řekla andělovi. To nebylo přitakání jen tak, aby se řeklo: 'dobrá, uvidíme, co bude'. Ona přisvědčila nikoli verbálně. Je to přitakání těch, kteří se chtějí zapojit a jsou ochotni riskovat, chtějí vsadit všechno a bez žádné jiné jistoty než jakou je vědomí, že jsou nositeli zaslíbení,“ řekl během setkání papež František.

Svatý otec na Madagaskaru sloužil mši pro milion lidí

Mši svatou v neděli 8. září dopoledne vyvrcholila návštěva papeže Františka na Madagaskaru v rámci jeho africké apoštolské cesty. Bohoslužby se účastnilo podle odhadů až 1 milion věřících. Ve své homilii se Svatý otec dotkl palčivých problémů klientelismu a korupce, ideologických manipulací zneužívajících Boží jméno a materialistického sobectví, které ignoruje situaci bližních.

Mše sv. na předměstí Antananariva za účasti 1 milionu lidí

Bohoslužba na předměstí Antananariva začala v 10 hodin místního času, lidé se ale na místo scházeli už od časných ranních hodin. Někteří dokonce na místě navzdory nezvykle chladnému počasí nocovali. Mše se pak konala za silných poryvů větru, který do vzduchu zvedal mračna prachu.

V návaznosti na evangelijní čtení vybídl papež František k pokornému realismu, který dovoluje odolávat pokušením moci a majetku, protože žije z radosti, že Ježíš nás přišel jako první hledat na křižovatky cest.

„Stane-li se 'spřízněnost' rozhodujícím a určujícím klíčem všeho, co je správné a dobré, vede to k ospravedlňování a dokonce 'posvěcování' určitého chování, které upřednostňuje a vylučuje. Požadavek kladený Místrem nám umožňuje hledět vzhůru a říká nám: kdokoli není s to vidět v druhém bratra, dojmout se jeho životem a jeho situací, nehledě na jeho rodinný, kulturní a sociální původ, 'nemůže být mým učedníkem',“ prohlásil papež František.

V neděli odpoledne navštívil Svatý otec osadu Akamasoa neboli Město přátelství. Tak nazval otec Pedro Opeka svůj projekt na pomoc nejchudším obyvatelům antananarivského předměstí. Od roku 1989 buduje tento argentinský lazarista slovinského původu komunitu, kde vrací důstojnost chudým žijícím v blízkosti skládky hlavního města a žulových dolů, kde mnozí obyvatelé městečka pracují. Akamasou dnes tvoří pět center sdružujících 17 vesnic, v nichž žije asi 3 tisíce rodin. Celkem 25 tisíc lidí, z nichž přes 60% tvoří děti mladší patnácti let.

„Když vidím vaše zářivé tváře, děkuji Pámu, že vyslyšel volání chudých a projevil svoji lásku hmatatelnými znamením, jakým je vznik této osady. Vaše volání vzešlo z nezbytí - protože už jste nemohli dále žít bez střechy nad hlavou, vidět svoje děti, jak trpí podvýživou, být bez práce v důsledku lhostejnosti, ne-li pohrdání mnohých - a stalo se zpěvem naděje pro vás a pro všechny, kdo vás vidí. Každé zákoutí této čtvrti, každá škola či ambulance je zpěvem naděje, který dementuje a umlčuje každou fatálnost. Řekněme to důrazně: chudoba není fatalita,“ prohlásil Svatý otec.

Z auditoria přejel papež papamobilem, kam s ním vystoupil také otec Pedro, do žulových dolů, vzdálených asi 300 m. Právě práce na těžbě kamene byla první výdělečnou činností schovanců otce Pedra. Papeže přivítali dva dělníci před sochou Nejsvětějšího srdce Ježíšova z roku 2008. František pak přednesl modlitbu za pracující, aby se dokázali hlásit o svá práva konstruktivním způsobem a jejich hlas, aby byl vyslyšen.

„Otče, vytvoř mezi pracujícími ducha pravé solidarity, aby dokázali být k sobě navzájem pozorní, povzbuzovali se, podírali toho, kdo je vyčerpán, pozvedali toho, kdo padl. Kéž jejich srdce nikdy nedá prostor nenávisti, zášti a trpkosti tváří v tvář nespravedlnostem, ale zachová živou naději v možnost lepšího světa a práci pro něj.“

Před odjezdem z Města přátelství pozdravil papež ještě tři muslimské představitele, tři zástupce dělníků a dvacítku dobrodinců tohoto díla.

Poslední veřejné setkání na půdě Madagaskaru bylo v neděli v podvečer vyhrazeno duchovenstvu. Hostila jej Kolej sv. Michaela, založená v roce 1888 francouzskými jezuity. Institut se postupem času rozrostl a dnes je vyhledávanou elitní školou.

„Nemálo z vás nese na svých bedrech, ne-li na svém zdraví tíži apoštolských námah. Nicméně chcete zůstat a být po boku svého lidu, se svým lidem. Za to vám patří dík! Srdečný dík za vaše svědectví a za rozhodnutí zůstat a neučinít ze svého povolání 'průchod k lepšímu životu!'“ – řekl papež v promluvě, která byla velkým dílem poděkováním za vytrvalost a připomínkou těch, kdo „nesli v této zemi plamen víry“.

František vyjmenoval řády a kongregace, které doprovázely osudy církve na Madagaskaru, nesly tíži opakovaných pronásledování, a přece vytrvaly a dosud se velkým dílem podílejí na výchově, vzdělání, zdravotní péči a řadě charitativních děl. Před odjezdem na apoštolskou nunciaturu se Svatý otec – tentokrát již za zavřenými dveřmi – sešel v kapli Koleje sv. Michala se dvěma sty spolubratry z Tovaryšstva

Návštěvou Mauricia zakončil papež cestu po Africe

Poslední zastávkou papežovy africké cesty byla v pondělí 9. září návštěva hlavního města ostrovního státu Mauricius Port-Louis. Svatý otec zde slavil mši svatou a ve své promluvě zdůraznil, abychom si nenechali ukrást mladou tvář církve a společnosti, a dále připomněl odkaz mauricijského blahoslaveného otce Laval.

Obyvatelé Mauricia vítají papeže palmovými ratolestmi, jako kdysi vítali lidé Pána Ježíše při vjezdu do Jeruzaléma

Mauricius je ostrovní stát v Indickém oceánu asi 900 km východně od Madagaskaru. Polovina obyvatelstva se hlásí k hinduismu, katolíků je 28%, tedy kolem čtyř set tisíc. Mše svatá, která se konala na pahorku nad hlavním městem u sochy Panny Marie Královny míru, se zúčastnilo cca kolem stovky tisíc lidí, tj. téměř každý 10. obyvatel ostrova.

Ve své homilii se Svatý otec zaměřil na palčivé problémy současné společnosti poznamenané materialismem, a církve, trpící nedostatkem povolání. *„Neznepokojujme se, když slyšíme o poklesu povolání v některých formách života církve, ale spíše tím, že ubývá lidí usilujících o štěstí, které přináší svatý život,“* řekl papež a pokračoval zamyšlením nad blahoslavenstvím: *„Blahoslavenství jsou 'průkazem totožnosti křesťana'. A tak když si někdo z nás položí otázku: Jak se stát dobrým křesťanem?, odpověď na ni je jednoduchá: je třeba, aby každý svým způsobem, dělal to, co říká Ježíš v blahoslavenstvích.“*

Právě tímto pravidlem se řídil bl. Jacques-Désiré Laval, francouzský misionář z 19. století nazývaný apoštolem černých obyvatel ostrova osvobozených z otroctví. Otec Laval byl prvním blahoslaveným pontifikátu Jana Pavla II. (29. dubna 1979) a jeho slavnost připadala na Mauriciu na včerejší den. Bl. Laval věděl, že evangelizovat znamená být všem vším, naučil se jazyk propuštěných otroků, hlásal jim radostnou zvěst o spáse, formoval laiky, aby se ujímali misijního poslání a vytvářeli malá společenství, která se stala později počátkem farností.

„Svým misionářským dynamismem a svojí láskou dal otec Laval církvi na Mauriciu novou mladost a rozlet, jež jsme povolání rozvíjet v nynějším kontextu. Tento misijní rozlet

musí být uchován, protože se může stát, že jako Kristova církev upadneme do pokušení pozbyt nadšení šířit evangelium a utéci se do světského bezpečí, které nejen postupně omezuje, nýbrž znesnadňuje misijní poslání a odebírá mu schopnost přitahovat lidi,“ připomněl papež František jeho odkaz.

Dále se papež dotkl problémů současných mladých lidí, kteří se navzdory hospodářské prosperitě posledních let potýkají s nezaměstnaností, a zdůraznil, že „naši mladi jsou naším prvním posláním! Musíme je pozvat, aby svoje štěstí hledali v Ježíši, nikoli však neutrálně a distančně, nýbrž tím, že jim budeme dělat místo, seznámíme se s jejich jazykem, budeme naslouchat jejich životním osudům, žít po jejich boku a počínat si tak, aby cítili, že jim žehná Bůh! Nenechme si ukrást mladou tvář církve a společnosti!“

Mauricijský kardinál Piat poděkoval papeži Františkovi za jeho úsilí o pokoj a smíření na mezinárodní scéně a řekl: „Z naší strany vás ujišťujeme, že ostrov Mauricius a ostrovy indického oceánu se přičiní o budování pevného míru, založeného na úsilí o sociální spravedlnost a ochramu společného domu.“ Důkazem této snahy je, že obyvatelé ostrova u příležitosti papežovy návštěvy vysadili 100 tisíc stromů, aby přispěli k papežově vizi integrální ekologie.

Odpolední program zahájil Svatý otec soukromou návštěvou na poutním místě nad hrobem bl. Jacquese Laval, kde pozdravil rovněž dvanáct nemocných a rodiny narkomanů, které se léčí v nedalekém centru pro drogově závislé.

Papež František se modlí u hrobu bl. Laval

Poslední zastávkou na Mauriciu byl prezidentský palác, kde se odehrálo setkání s politickými představiteli. Svatého otce přivítal prezident republiky ad interim Barlem Vyapoory a premiér Pravind Kumar Jugnauth. Ve velkém sále paláce se shromáždili rovněž představitelé občanské společnosti a různých náboženských vyznání.

Mauricius je zemí migrantů z různých kontinentů a kultur, kteří přinesli své tradice a naučili se nalézat způsob společného soužití. „Vyniká kulturní, etnickou a náboženskou rozmanitostí, ale především schopností harmonizovat rozdíly a sledovat společný projekt,” připomněl František ve své promluvě a zdůraznil, že toto je cesta k dosažení stabilního míru. Ocenil také demokratickou tradici země, která po získání nezávislosti učinila z Mauricia „oázu míru“, a povzbudil politiky k boji proti všem formám korupce.

Podle zpráv Rádia Vatikán
a podle zpráv České biskupské konference

Nová kardinálská jmenování: dialog, misie a mír

Nedojde-li k žádným změnám, vystoupí po říjnové konzistoři počet kardinálů s právem volit papeže na 128. Během dalších deseti dní čtyři z nich oslaví 80. narozeniny a počet voličů tedy klesne na 124, z nichž 66 jmenoval papež František. Znamená to tedy, že 53% kardinálů, kteří mají právo účastnit se konkláve, vybíral mezi své nejbližší spolupracovníky papež Bergoglio.

Jak si všimají komentátoři, jména letošních kardinálů posilují linii současného pontifikátu. Největším překvapením a inovací je podle Andrey Tornielliho nominace otce Michaela Czerného. Jakkoli jde o člena římské kurie, tento kanadský jezuita není prefektem ani sekretářem, ale pouze podsekretářem vaticánského Úřadu pro integrální lidský rozvoj, kde působí v rámci sekce pro migranty a uprchlíky, jejíž vedení si papež vyhradil pro sebe. Michael Czerny se narodil roku 1946 v Brně. Jeho rodina však brzy nato emigrovala. Jako jezuita se otec Czerny vždy věnoval otázkám sociální spravedlnosti. Klíčovou roli bude mít také na říjnové biskupské synodě pro Amazonii. Nominace jej zastihla v Brazílii na předsynodálních jednáních s biskupy a s lidovými hnutími.

Další významnou vatikánskou nominací je purpura pro biskupa Miguela Angela Ayusa Guixota, předsedu Papežské rady pro mezináboženský dialog. Jak sám konstatuje, František chce tímto způsobem poukázat na význam dialogu a poselství o lidském bratrství. Právě v nově ustanoveném katolicko-islámském výboru pro realizaci Abúdhabského dokumentu reprezentuje tento španělský biskup, kombonián a profesor islamistiky vatikánskou stranu.

Důraz na mezináboženský dialog potvrzují také dvě další kardinálské nominace: arcibiskupa Rabatu Cristóbalu Lópeze Romera, španělského salesiána s velkou zkušeností z Latinské Ameriky, s nímž se František sblížil při nedávné návštěvě v Maroku, ale také čestný kardinálský titul pro dvaosmdesátiletého anglického arcibiskupa Michaela Fitzgeralda, někdejšího předsedu Papežské rady pro mezináboženský dialog a iniciátora modliteb za mír v Assisi.

Papež František připojil do kardinálského sboru také současného předsedu Komise episkopátů evropské unie (COMECE), lucemburského arcibiskupa a jezuitu Jeana-Clauda Hollericha, který proslul mimo jiné jako obhájce posílení Evropské unie a kritik nacionalismů a populismů na Starém kontinentu a angažuje se ve prospěch migrantů a uprchlíků.

Významnou osobností katolické církve v Africe pak je arcibiskup Kinshasy Fridolin Ambongo Besungu. Jako člen kapucinského řádu patří mezi sedm řeholníků, kterým František udělil kardinálskou hodnost. Arcibiskup hlavního města Demokratické republiky Kongo sehrál klíčovou roli ve společensko-politických změnách v této zemi a v uzavření tzv. Silvestrovských dohod, které umožnily změnu vlády.

Na závěr připomeňme ještě nominaci emeritního arcibiskupa Kaunasu Sigitase Tamkevičiuse. Tento osmdesátiletý jezuita doprovázel papeže Františka při návštěvě Litvy hlavním štábem KGB ve Vilniusu, kde byl také sám vězněn, coby nepřítel sovětského režimu a editor podzemního periodika dokumentujícího komunistické represe církve.

Podle zpráv Rádia Vatikán

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

*Other Funeral Home locations
available upon request*

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

*Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service*

*Česká Misie v Chicagu
Vás srdečně zve na tradiční*

Pout' na Holy Hill

na Svatý Kopeček ve Wisconsinu

v neděli 6. října 2019

**Odjezd autobusu v 9.00 hod. ráno
z parkoviště mezi Home Depot a Best Buy
140 Countryside Plaza, Countryside, IL 60525**

**Na ulici LaGrange směrem na jih mezi 55th Street
a Joliet Road po pravé straně**

**v 11.30 hod. dopoledne křížová cesta
potom možnost svatě zpovědi
oběd individuálně v místní kafeterii**

ve 2.00 hod. odpoledne

**česká mše svatá v dolním kostele
a po ní pobožnost v kapli Panny Marie v bazilice**

Cena autobusového zájezdu: \$ 30.00

Bližší informace a přihlášky:

Mons. Dušan Hladík - Telefon (708) 255 5117

Libuše Bučková - Telefon (708) 354 7707

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road

Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Theresa Aveni, President

Česká Misie v Chicagu

Vás srdečně zve do Lisle na pout'

k Panně Marii

v neděli 27. října 2019

v opatství sv. Prokopa

5601 College Rd, Lisle, IL 60532

ve 2.00 hodiny odpoledne

**V klášteře v kapli Panny Marie
bude mše svatá a Mariánská pobožnost,
pak se pomodlíme za zemřelé krajany,
kněze a řeholníky českého původu.**

**Touto poutí navazujeme na starou tradici
národních poutí k Panně Marii v Exilu do Lisle.**

**Přijďte v hojném počtu
a pozvěte své přátele a známé!**

Bližší informace podá Mons. Dušan Hladík

Tel. (708) 255 - 5117 Mobil (708) 533 - 1050

Úmrtní oznámení

„Boží slovo je plné života a síly.“
(Žid 4,12)

*Spolubratřím jezuitům, bratrům v kněžské službě
a všem příbuzným a přátelům oznamujeme, že
v úterý 10. září 2019 byl ve věku 90 let
ke svému Pánu povolán jeho věrný služebník*

P. Josef Koláček SJ

Otec Josef Koláček se narodil 1. září 1929 v Bystřici u Brna. Po maturitě v roce 1948 vstoupil 14. srpna 1948 na Velehradě do noviciátu Tovaryšstva Ježíšova. V noci z 13. na 14. dubna 1950 byl zatčen spolu s ostatními jezuity a deportován do koncentračních klášterů v Bohosudově a Oseku. Potom byl poslán do PTP. V letech 1954 – 1968 pracoval jako pomocný dělník v brněnské Zbrojovce a tajně studoval teologii. Mnohokrát byl vyšetřován v různých procesech s jezuity, ale nikdy nebyl odsouzen. Na kněze byl vysvěcen tajně 23. ledna 1968 biskupem Felixem M. Davidkem.

V roce 1968 odešel do rakouského Innsbrucku, kde dokončil svá teologická studia. V roce 1970 byl povolán do Říma, kde začal pracovat jako redaktor české sekce Vatikánského rozhlasu. Slavné sliby složil 2. února 1972. Od roku 1971 do konce roku 2001 byl vedoucím české sekce Vatikánského rozhlasu, a tak se stal nejdéle sloužícím šéfredaktorem českého vysílání. Po roce 2001 otec Koláček nadále působil jako redaktor české sekce Vatikánského rozhlasu. Věnoval se překladatelské činnosti a dějinám jezuitského řádu, tiskem mu vyšlo několik desítek knih.

V roce 2010 ocenili čeští a moravští biskupové P. Koláčka za dlouholeté působení v české sekci Vatikánského rozhlasu a za literární a publicistickou činnost Pamětní medailí České biskupské konference. Roku 2012 se P. Koláček stal laureátem Ceny města Brna v oblasti „žurnalistika a publicistika“. Roku 2016 mu Ústav pro studium totalitních režimů udělil Cenu Václava Bendy za statečné občanské postoje v době komunistické diktatury.

Až do konce života byl členem mezinárodní jezuitské komunity v rezidenci sv. Petra Kanisia v Římě. Zemřel po náhlé a krátké hospitalizaci v nemocnici Santo Spirito zaopatřen svátostmi.

Otec Josef byl známý svou zacíleností, radostnou povahou, nadhledem a smyslem pro humor. V jeho knihách se odráží smysl pro mystiku a pro krásu českého jazyka.

Pohřební obřady našeho zemřelého spolubratra se konaly
ve čtvrtek 12. září 2019 při mši svaté v 10 hodin slavené v kapli generální kurie Tovaryšstva Ježíšova v Římě.
Poté bylo tělo zesnulého uloženo na římském hřbitově Campo Verano.

Spolubratři z Tovaryšstva Ježíšova

P. Josef Koláček SJ často také přispíval svými články do našeho časopisu Hlasy národa.
Mši svatou za spásu jeho duše jsme obětovali v České misi v Brookfieldu ve středu 11. září.
Vzpomeňte si na něho také ve svých modlitbách.

*Věčné odpočinutí dej mu, Pane,
a světlo věčné at' mu svítí.
At' odpočívá ve svatém pokoji. Amen.*

Blahopřejeme našim jubilantům

75. narozeniny oslaví 18. října 2019

Ladislav Murárik

Jeden z nejaktivnějších členů České misie, téměř každodenní účastník českých bohoslužeb, choralista naší chrámové scholy a představitel mnoha rolí v duchovních hrách a dlouholetý revizor misijních účtů.

Se svou manželkou Marií odpracovali nespočetné brigádníckých hodin při opravách a údržbě našeho kostela a fary.

Nechybí při žádné duchovní, kulturní i pracovní akci.

Dovede sáhnout do strun kytary a zvučným hlasem velebit Hospodina i obveselovat lidská srdce s kamarády ze skupiny Borůvky. Je též dlouholetým členem pěveckého kroužku Ústředny Moravských Spolků.

Za jeho obětavou pomoc, neúnavnou práci a všechny ostatní aktivity mu upřímně děkujeme.

Do budoucích dnů a mnohých let Vám přejme radost v srdci pramenící z živé víry a chvály Boží, pokojný osobní i rodinný život a mnoho štěstí.

Kéž Vám Hospodin žehná po všechny dny Vašeho života!

Životní jubileum oslaví 29. října 2019

Věra Gajdová

Zakládající členka České misie a dlouholetá tajemnice Misijní rady.

Se svým manželem Ladislavem se zasloužili o získání našeho nového kostela v Brookfieldu. Vyniká dokonalou administrativní prací v kanceláři misie i jednáním s různými stranami a zařizováním potřebných věcí na arcidiecézi a dalších úřadech. S nesmírným nasazením dlouhá léta organizuje všechny kulturní a zábavné podniky naší misie.

Obětavě se stará o čistotu našeho kostela a jeho výzdobu a je výtečnou kuchařkou, která připravuje obědy pro setkání seniorů a mnohé další misijní akce i soukromé a rodinné oslavy našich farníků.

Kéž Vám dobrotivý Pán Bůh mnohonásobně odmění všechnu starostlivost a práci.

Do dalších let života Vám přejeme stálou svěžest, neutuchající elán, dostatek fyzických sil a zdar ve všem, co budete podnikat.

Naším milým oslavencům v modlitbách vyprošujeme a ze srdce přejeme hojnost Božího požehnání, pevné zdraví a všechny další potřebné milosti

**Mons. Dušan Hladík a Fr. Vojtěch Dvouletý
a přátelé z České misie v Chicagu**

Generální konzulát České republiky v Chicagu
Vás při příležitosti oslav
30. výročí sametové revoluce zve na
**koncert legendární
české undergroundové kapely**

GARAGE

**v neděli 13. října 2019
do divadla Chopin Theatre
1543 W Division Street, Chicago, IL**

**v 15:30 bude diskuse o 30. výročí sametové revoluce
s kytaristou skupiny Garage a novinářem**

Janem Macháčkem

**v 17:00 hodin bude následovat koncert skupiny
Garage & Tony Ducháček**

Garage je legendární pražská rocková undergroundová kapela založená v roce 1979. Za komunistického režimu v průběhu 80. let bylo kapele zřídkka dovoleno hrát oficiálně, a pokud ano, nikdy nebylo dovoleno, aby kapela hrála za peníze, přestože byla velice populární. Garage (tehdy Garáž) bylo dovoleno pravidelně hrát jen v pražském klubu Na Chmelnici a v brněnském klubu Musilka. V těchto dvou klubech kapela směla hrát jednou měsíčně, jinak se musela zaměřit na nepravdělné hraní na předměstích, ve vesnických hospodách a na svatbách. Skupině v té době nebylo dovoleno vydávat oficiální alba, a tak jejich nahrávky, často nahrávané ve skutečných garážích, obíhaly samizdatově na páscích a na kazetách.

Při revoluci v roce 1989 podpořila kapela v listopadu a prosinci studentské akce a stávky v Praze. V následujících letech se stala velmi oblíbenou zejména u mladých lidí. Garáž byla inspirována newyorskou hudební scénou, umělci jako Lou Reed, John Cale, Patti Smith nebo Iggy Pop, kapelami jako Velvet underground, New York Dolls, Ramones, Talking Heads atd. Hlavní zpěvák Tony Ducháček píše velmi unikátní texty inspirované drsným pouličním a příměstským životem a slangem, což je další spojení s Lou Reed nebo Iggy Popem.

Po sametové revoluci kapela uskutečnila řadu turné po celé vlasti i západní Evropě. Hrála na významných festivalech ve Francii, Švýcarsku, Rakousku a Belgii. V červnu 1991 měla Garage koncert v New York Central Park během festivalu Letní scéna. S písní Berlín vyhrála Garage soutěž o nejlepší zahraniční píseň na Radio France International (1993) a hrála na veletrhu MIDI v Cannes. Skupina byla prezentována také na MTV Europe.

**Po 40 letech nepřetržité existence Garage
během amerického turné hraje
ve Washingtonu, DC, New Yorku a také v Chicagu!**

Přijďte si ji poslechnout.

Bližší informace na <https://www.mzv.cz/chicago>

Moravská Kulturní Společnost
**všechny srdečně zve
na česká jídla**

**Sobota 19. října 2019
od 4.00 odpoledne**

**Sokol Spirit
3909 Prairie Avenue
Brookfield, IL 60513**

**České melodie
k tanci a poslechu
Česká jídla
a další pochoutky
z domácí kuchyně
České pivo,
víno a destiláty**

Pro více informací volejte
630 – 325 3873 (po 6.00 hodině večer)
E-mail:
moravianculturalsociety@yahoo.com

Pro potěchu duše

Mrak a duna

Jeden velmi mladý mrak (je přece známo, že život mraků je krátký a stále v pohybu) se vydal na svou první cestu po obloze v doprovodu stáda načechraných mráčků roztočivých tvarů.

Když míjely ohromnou saharskou poušť, ty zkušenější mraky ho povzbuzovaly: „Poběž! Přidej! Jestli se zastavíš, je s tebou konec.“

Mrak byl však zvědavý jako všichni mladí a pomaloučku klesal dolů, pryč od mráčného stáda, podobně, jako by na pastvě opouštěl stádo bizonů.

„Co děláš? Pohni se!“ hučel za ním vítr.

Ale mráček uviděl duny zlatého písku a to byl úchvatný pohled. Duny mu připadaly jako zlato, se kterým si pohrává vítr. Nevšímal si toho, že se sám zmenšuje.

Jedna z dun se na něj usmála: „Ahoj,“ řekla mu. Byla to duna velmi půvabná, právě stvořená větrem, který si pohrával s její zlatavou kšticí.

„Ahoj, jmenuju se Olda,“ představil se mrak.

„Já Týna,“ odpověděla ta duna.

„Jak si žiješ tady dole?“

„Óó... slunce a vítr. Je trochu vedro, ale dá se to vydržet. A co ty?“

„Slunce a vítr... velké cesty po obloze.“

„Můj život je tak krátký. Jestli se vrátí velký vítr, asi zmizím.“

„Mrzí tě to?“

„Trochu. Zdá se mi, že nejsem k ničemu.“

„Já se taky brzy změním v déšť a spadnu. Tak to musí být.“

Duna chvíli váhala a pak řekla: „Víš, že my nazýváme déšť rájem?“

„Nevěděl jsem, že jsem tak důležitý,“ smál se mrak.

„Slyšela jsem vyprávět od starých dun, jak je déšť krásný. My se při něm pokrýváme podivuhodnými věcmi, které se nazývají tráva a květiny.“

„To je pravda. Ty jsem viděl.“

„Já je pravděpodobně neuvidím nikdy,“ postěžovala si duna a skončila rozhovor.

Mrak chvíli přemýšlel a pak řekl: „Mohl bych na tebe napřesť já...“

„Ale zemřeš...“

„Zato ty rozkvešeš,“ řekl mrak. Začal padat a přitom se měnil v duhové zbarvený déšť.

Příští den byla malá duna celá rozkvetlá.

Jedna z nejkrásnějších modliteb, které znám, praví: „Pane, učň mne lampou. Já sám sice shořím, ale daruji světlo ostatním.“

Co ...

Co slýchávají naše děti:

Nelítej, pohni se, pomalu, pospěš si, nesahej, dávej pozor, dojez to, vyčisti si zuby, neumaž se, zmazal ses, buď zticha, co jsem ti říkal, co jsem ti říkala, omluv se, pozdrav, pojď sem, nemotej se pořád kolem mne, jdi si hrát, neruš, neběhej, ať se nezpotíš, dávej pozor, ať nespadneš, říkala jsem ti, že spadneš, tvoje smůla, nedáváš nikdy pozor, to nezvládneš, jsi moc malý, to udělám já, na tohle jsi už moc velký, jdi spát, vstávej, uděláš to později, mám moc práce, hraj si sám, přikryj se, nechod' na sluníčko, buď na sluníčku, nemluv s plnou pusou.

Co by naše děti rády slyšely:

Mám tě rád, mám tě ráda, jsi krásný, jsem šťastná, že tě mám, pojď si povídat o tobě, najdeme si společně trochu času, jak ti je, jsi smutný, máš strach, proč se ti nechce, jsi roztomilý, jsi jemný, jsi něžný, vyprávěj mi, co jsi vyzkoušel, jsi šťastný, moc se mi líbí, když se směješ, můžeš plakat, jestli chceš, jsi nespokojený, co tě trápí, co tě rozzlobilo, můžeš říct všechno, co chceš, věřím ti, líbíš se mi, líbím se ti, kdy se ti nelíbím, poslouchám tě, jsi zamilovaný, co si o tom myslíš, je skvělé být s tebou, mám chuť si s tebou povídat, mám chuť tě poslouchat, kdy se cítíš velmi nešťastný, líbíš se mi takový, jaký jsi, je krásné, když jsme spolu, řekni mi, jestli se mýlím.

Kolem tebe je spousta dospělých lidí, kteří ještě čekají na slova, která chtěli slyšet jako malé děti. Ženy si povídaly před obchodem o svých mužích. Jedna z nich mechanicky kroutila uchem tašky a nakonec řekla: „Vím, že můj manžel umí být něžný a srdečný. Ke psovi se tak chová.“

Kosí dílo

Bylo mi asi deset let, právě jsem svačil a přitom jsem pozoroval kosa. Sezobával bobule černého bezu, které se mu nabízely na blízkém keři.

Po nějaké chvíli, když už kos měl dost, vyletěl na zídku našeho souseda a začal si pečlivě čistit zobáček o kameny.

Malinké semínko bezu, sotva viditelné, mu vypadlo z zobáčku rovnou do škvíry v zídce.

Po dvaceti letech jsem náhodou zase seděl na stejném místě. Přesně tam, kde si kos čistil zobáček, vyros ohromný keř černého bezu. Svými kořeny pevně vězí v zídce. Zamyšlel jsem se nad ohromnou námahou a hrdostí toho semínka, které muselo pro ten veliký keř vybojovat život tam dole v hloubce zídky, mezi kameny, toho semínka, které před dvaceti lety vypadlo ze zobáčku jednomu kosovi.

Vzal jsem kousek cihly a napsal na tu zeď: „Foto je dílo jednoho kosa.“

Jeden mladý zedník pracoval na demolici starého domu, který měl být přestavěn. V jednom okamžiku odpadl kus omítky a místo cihly se objevila veliká kniha. Byla tam zazděna. Zedník byl zvědavý, a tak knihu opatrně vytáhl a otevřel. Byla to Bible. Kdovi, jak se tam ocitla...

Mladý zedník se nikdy nijak zvlášť nezajímal o náboženské otázky, ale během poledního volna se do knihy začel.

Večer pak pokračoval doma. A potom po několika dalších večerů. Kousek po kousku zjišťoval, že Boží slovo je určeno právě jemu. Při té četbě se změnil celý jeho život.

Asi za dva roky byla firma, u které zedník pracoval, vyslána na práci do jedné arabské země. Dělníci tam bydleli v malých pokojíčkách. Jednou večer, právě když mladý zedník vyndal Bibli a začal v ní číst, jeho spolunocležník se na něj zadíval a zeptal se:

„Co to čteš?“

„Bibli.“

„Bibli? Jdi do háje! Víš, že já jsem jednou jednu Bibli zazdil místo cihly do domu blízko Milána? Docela rád bych věděl, jestli se jí podařilo osvobodit se.“

Mladý zedník se překvapeně podíval na svého parťáka.

„A není to právě tahle Bible?“

„Poznal bych ji, protože jsem si do ní udělal znaménko.“

Mladý zedník mu knihu podal: „Nenajdeš tam své znaménko?“

Parťák vzal knihu do ruky a zůstal jako opařený. Byla to právě ta Bible, kterou zazdil. Obrátil se na mladíka s otázkou: „To bych rád věděl, jak se dostala sem.“

Mladý zedník se usmál: „Jak vidíš, vrátila se k tobě.“

Králův šašek

V královských službách u dvora byl šašek - blázen. Jeho úkolem bylo krále bavit různými převleky a žertíky.

Jednou se král na šaška kvůli nemístným žertům rozzlobil a dal mu do ruky větev jako žezlo se slovy:

„Vezmi si to, bude to tvé žezlo a budeš ho nosit, dokud nenalezeš většího blázna, než jsi ty. Pak mu ho můžeš darovat.“

Za několik let král těžce onemocněl. Cítil, že smrt se už blíží, a tak si zavolal šaška, kterého měl ve skutečnosti velmi rád. Řekl mu: „Odcházím na dlouhou cestu.“

„Kdy se vrátíš? Za měsíc?“

„Ne,“ odpověděl král. „Už se nevrátím.“

„A jak ses na tu cestu připravil?“ zeptal se ho šašek.

„Nijak,“ zněla smutná odpověď.

„Ty odjíždíš navždycky,“ řekl blázen, „a nic sis nepřipravil? Vezmi si toto žezlo, našel jsem někoho, kdo je hloupější než já.“

Mnozí lidé se nepřipravují na „velký odchod“. Pro ně je chvíle odchodu ze života bolavým bodem plným úzkosti.

„Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu,“ říká Ježíš v evangeliu sv. Matouše. (Mat 25,13)

A co ty, připravuješ se skutečně?

Kohout a diamant

Ubohý hladový kohout se vydal hledat něco k snědku. Všude zobal, i pod hromádkou dřeva, mezi listy, kolem kamenů, a kloval také do každého kamínku, který našel.

Najednou se zastavil. Tam, kousek před ním, ležel kamínek, který byl jiný než ostatní. Leskl se zvláštním způsobem.

Kohout se ho snažil vzít do zobáku. Pak náhle pochopil. To nebyl obyčejný kamínek. Jeho tvar, jeho jiskra a jeho rozměry to jasně naznačovaly.

„Lidé ti říkají diamant,“ zamumlal si pro sebe hladový kohout. „Ale ať jsi zvláštní, nebo ne, pro mne nemá větší cenu než zrno rýže,“ uzavřel tuto událost kohout a pokračoval ve svém hledání vhodné potravy.

Ti, kteří se starají jen o „zobání“, leckdy minou ty pravé hodnoty a ani si jich třeba nevšimnou. Abychom odhalili to, co má opravdu cenu, musíme mít vůli to hledat.

„Nedávejte psům, co je svaté. Neházejte perly před svině, nebo je nohama zašlapou, otočí se a roztrhají vás.“

(Matouš 7,6)

Perla

Jedna ústřice se obrátila na svou sousedku a začala se jí svěřovat: „Cítím v sobě tak ohromnou bolest. Je ve mně něco těžkého a kulatého a jsem tak vyčerpaná.“

Ta druhá jí odpověděla pyšně a s uspokojením: „Chvála nebi a moři, já žádnou bolest nepocituji. Jsem na tom skvěle a jak zevnitř, tak zvenku jsem zdravá.“

Právě v tu chvíli okolo lezl rak a zaslechl, co si ty dvě ústřice povídají. Obrátil se k té, která se cítila tak zdravá zevnitř i zvenčí, se slovy: „Jistě, ty se cítíš skvěle a jsi zdravá. Ale bolest, kterou tvá sousedka nosí v sobě, vytváří perlu nevšední krásy.“

S obdivem hledíme na ústřici, která, když do ní vnikne zrníčko písku nebo malinký kamínek, jenž ji zraňuje, nezačne plakat, nebrání se, nezoufá. Den po dni přeměňuje svou bolest v perlu.

Bruno Ferrero

Z knihy: Příběhy pro potěchu duše

SEDM DŮVODŮ, proč jako vědec věřím v Boha

Jsmc teprve na úsvitu vědeckého věku a každý nový paprsek vrhaný vědeckým výzkumem ukazuje jasněji dílo Stvořitele, nadaného nekonečnou inteligencí. Za 100 let, které uběhly od dob Darwinových, jsme učinili úžasné objevy. V duchu vědecké pokory a víry, založené na vědění, se stále přibližujeme k vědeckému poznání Boha. Já mám sedm důvodů své hluboké víry.

První důvod:

Matematicky přesně můžeme dokázat, že náš vesmír byl plánován a vytvořen budovatelským duchem.

Dejme tomu, že vložíte do kapsy deset mincí očíslovaných od jedné do desíti a důkladně jimi zamícháte. A teď zkuste je vytahovat v pořadí od jedné do desíti vkládajíc vytaženou minci zase zpátky a znovu jimi zamíchavše. Matematicky víme, že pravděpodobnost vytažení jedničky činí 1:10, pravděpodobnost vytažení jedničky a hned dvojky 1:100, vytažení jedničky, dvojky a trojky 1:1000 atd. Vaši naději, že byste vytáhli všech deset mincí v přesném pořadí od jedné do desíti, lze vyjádřit poměrem jedné ku desíti miliardám.

Podle podobné úvahy je třeba stejně přesných podmínek, aby mohl existovat na zemi život, a je vyloučeno, aby jejich vzájemné správné uspořádání bylo dílem náhody. Země se otáčí kolem své osy rychlostí 15 set kilometrů za hodinu. Kdyby se otáčela rychlostí jen 150 km za hod., naše dny a noci by byly desetkrát delší - horké slunce by spálilo za den všechnu vegetaci a zbytek by se stal obětí dlouhé mrazivé noci. Dále, slunce, zdroj života na zemi, má povrchovou teplotu 6 000°C a naše Země je od něho právě natolik vzdálena, aby nás tento věčný žár zahříval, ale nespálil. Kdyby slunce vydávalo jen polovinu svého záření, zmrzli bychom, a kdyby vydávalo o polovinu více, uhořeli bychom.

Zemská osa je nakloněna o 23°, což působí změnu ročních dob. Kdyby nebyla nakloněna, výpary oceánu by se pohybovaly na sever a na jih a vytvořily by nesmírné plochy ledu. Kdyby měsíc byl od nás vzdálen jen 100 000 km, mořský příliv by byl tak ohromný, že dvakrát denně by všechny světadily byly úplně pod vodou, která by brzy spláchnula i nejvyšší hory.

Kdyby zemská kůra byla jen o tři metry silnější, nebylo by v ovzduší kyslíku, který by se spojil s jinými prvky na různé sloučeniny, a nebylo by organického života. Kdyby moře bylo jen o několik metrů hlubší, pohltilo by všechn náš kyslík a kyslíčnan uhličitý a nemohly by existovat žádné rostliny. Nebo kdyby naše ovzduší bylo značně řidší, některé z meteorů (kterých se každodenně spalují v ovzduší miliony) by dopadly na různé části naší země a založily zde oheň. Následkem těchto a spousty jiných okolností není ani jediná možnost z milionů, že by život na naší planetě vznikl náhodou.

Druhý důvod:

Vynalézavost a přizpůsobivost života je projevem vševládající nejvyšší inteligence.

Nikdo nikdy nevyzkoumal, co život vlastně jest. Nemá váhy, ani rozměrů, ale má velkou sílu, neboť rostoucí kořen rozlomí tvrdý kámen. Život si podmanil vodu, zem, vzduch, ovládl prvky a přinutil je, aby se rozkládaly a tvořily sloučeniny. Život jako sochař dává tvar všem živoucím věcem a jako malíř vykresluje každý list a barví každý květ. Život je hudebníkem, který naučil ptáčky písním a hmyz bzukotu. Život je znamenitý chemik, který dává chuti ovoci a koření, růže naplňuje kouzelnou vůní, vodu a kyslíčnan uhličitý mění v cukr a přitom uvolňuje kyslík, který živočichové potřebují k dýchání. Podívejte se na téměř neviditelnou kapénku protoplazmy, průhledné acrosolu podobné, jež je schopna pohybovat se berouc k tomu sílu ze slunce. Tato jediná buňka, tato průhledná kapénka chová v sobě zárodek života a má schopnost předávat tento život každému živoucímu tvorů, malému či velkému. Síla této buňky je větší než síla všech lidí, zvířat a rostlin, protože z ní vyšel všechn život. Příroda nestvořila život, neboť ohněm vyžehnuté skály a neslané moře nemohly dát potřebné předpoklady. A kdo jej sem tedy přinesl???

Třetí důvod:

Moudrost zvířat jasně mluví o dobrotě Tvůrce, který vložil pud do jinak bezmocných tvorů.

Mladý losos trávi léto v moři, načež se vrací do rodné řeky a táhne proti proudu při té straně řeky, na které se do ní vlévá říčka či potok, v němž se narodil. Co jej vede tak přesně zpátky do rodiště? Přenesete-li ho do jiné říčky, okamžitě ví, že není ve správné vodě, razí si cestu zpátky do hlavní řeky a potom zase vzhůru na místo svého určení.

Ještě obtížnější je rozřešení úhoří záhady. Tito podivní tvorové se stěhují v době dospělosti ze všech řek a rybníků na celém světě do moře a spěchají do nesmírných hlubin v okolí Bermud, což znamená, že úhoří z Evropy musí urazit mořem tisíc kilometrů. Tam se páří a umírají. Mladíci úhořáci, kteří zřejmě nemohou vědět nic, že jsou v nesmírné vodní poušti, se přesto vydávají na zpáteční cestu a najdou nejen pevninu, z které vyšli jejich rodiče, nýbrž i jejich řeky, jezera a rybníky, takže každá voda je zase osídlena mladými úhoři. Žádný americký úhoř nebyl chycen v Evropě a žádný evropský v amerických vodách. Příroda dokonce zadržela dospívání evropského úhoře o rok, aby nahradila jeho delší cestu. Odkud se vzal popud, který to vše řídí?

Jistá vosa přemůže kobyliku, vyhrabe v zemi díru, dá kobylice žihadlo přesně na určité místo, aby nezahynula, ale byla v bezvědomí a žila dále, jako kus konzervovaného masa. Potom naklade vajíčka těsně vedle kobylinky, aby se mláďata mohla jejím masem živit, mrtvé maso by mladé vosy usmrtilo. Stará vosa toto všechno udělala poprvé v životě, ale její druh to dělá od nepaměti, protože jinak by nebylo takových vos. Takovou tajemnou techniku nelze vysvětlit nějakým přizpůsobením se poměrům, ta musela být prostě dána.

Čtvrtý důvod:

Člověk má něco více, než pouhý zvířecí pud. Má schopnost myslet. Ještě nebylo v žádném zvířeti zaznamenáno, že by dovedlo počítat do deseti, či jen rozumělo významu čísel. Tam, kde je pud jediným tónem flétny, krásným ale omezeným, lidský mozek obsahuje tóny všech nástrojů orchestru. Tento čtvrtý důvod netřeba rozvádět, díky lidskému rozumu jsme schopni úvahy, že jsme tím, čím jsme jen proto, že se nám dostalo jiskry Boží moudrosti.

Pátý důvod:

Prostředky Boží pro zachování živých tvorů – podivuhodné geny. Tyto geny jsou tak nepatrná tělíska. Že kdyby bylo možno dát dohromady všechny geny za zrození všech lidí na světě, vešly by se do náprstku. A přece tato ultramikroskopická tělíska, zvaná geny, a jejich průvodci - chromosomy, obývají každou živou buňku a jsou nositeli všech lidských, zvířecích a rostlinných charakteristických vlastností. Náprstek je věru malá prostora, aby se do ní vešly všechny charakteristické individuální vlastnosti tolika miliard lidí. Avšak jsou to nade všechnu pochybnost zjištěná fakta. Nuže, jak tedy geny uchovávají všechny normální vlastnosti mnoha předků a jak zachovávají psychologii každého v tak nesmírně nepatrném množství hmoty? Zde je

vlastně začátek dědičnosti v buňce, v jednotlivci, který v sobě chová a nese geny. Jak je možné, aby několik málo milionů atomů, tvořících ultramikroskopický gen, absolutně ovládlo všechnen život na světě? To je příklad úžasné moudrosti a prozíravosti, jaká může vycházet jen z nejvyšší moudrosti a prozíravosti Tvůrce, žádná jiná hypotéza to nevyloží.

Šestý důvod:

Účelné hospodaření přírody nás nutí, abychom si uvědomovali, že jen nekonečná Moudrost mohla předvídat a ovládat nejrozumnější eventuality, jež se v přírodě vyskytnou. Před mnoha lety byl v Austrálii kaktus, který se začal přímo zázračně množit, pokryl území tak široké a dlouhé jako je celá Anglie. Vyhnal obyvatele z vesnic a farem a jejich polnosti zničil. Vědci hledali po celém světě nějakého nepřitele tohoto kaktusu. Konččně našli hmyz, který se živil jen kaktusem a nechtěl nic jiného. Rychle se množil. Neměl v Austrálii žádných nepřátel. Tento hmyz brzy kaktus přemohl, takže dnes je ho už v Austrálii málo a současné skoro uhynul hmyz, který kaktus vyhubil. Takové zásady a udržování rovnováhy v přírodě řídí jistě nejvyšší moudrost. Proč tak rychle se množící hmyz neovládl celou zeměkouli? Protože nemá takové plíce jako člověk, nýbrž jen dýchací průduchy. Když hmyz roste, tyto průduchy nerostou úměrně s ním. Proto se nikdy na světě nevyskytl opravdu velký hmyz. Kdyby nebylo tohoto moudrého zařízení, nemohl by člověk na zemi existovat. Představte si, že byste se setkali na světě se sršněm velkým jako tygr.

Sedmý důvod:

Okolnost, že člověk může chápat Boha. Pojetí Boha tryská ze schopnosti člověka, kterou nikdo jiný na světě nemá - z inteligence. Jen díky této úžasné vlastnosti člověk samojediný mezi tvory může nalézt důkazy věci neviditelných. Obzory, které tato vlastnost člověku otevírá, jsou nekonečné, když se lidská inteligence stává spirituální skutečností, může ve všem účelném uspořádání a dění kolem sebe vidět a poznávat velkou pravdu, že nebe je všude, že Bůh je všude a ve všem, ale nikde že není tak blízko, jako v našich srdcích.

Je to pravda tak vědecká, tak rozumově poznatelná, co napsal žalmista Páně: "Nebesa vypravují slávu Boží a dílo rukou jeho zvěstuje obloha!"

1. 1. 2012 napsal

A. C. Morrison, president newyorské Akademie umění a věd

DĚTEM OD HROZNŮ K VÍNU

AHOJ! JMENUU SE
SPAČEK VASEK A ŘEKNU
VÁM, JAK ROSTOU VINNÉ
HROZNY... MNAM... NOJE
VELKÁ POCHOUTKA!

KER, NA KTE-
REM HROZNY
ROSTOU, SE
JMENUJE
VINNÁ RÉVA.

VINÁŘ SAZÍ MALÉ ROSTLINKY
DO VINOHRADU A TO STRANĚ
DA PODPERU, ŘÍKA SE JÍ
STOK, ABY SE MALA ROSTLIN-
KA NEPOLAMALA. AŽ ZA 3
ROKY NA NÍ POPRVÉ VY-
ROSTOU HROZNY!

VINNÁ RÉVA SE MUSÍ
OŘEZÁVAT A VÝHONKY
SE STEJNOHĚRNĚ PŘI-
PÉVAT K DRÁTŮM. TA-
KY SE KUPŘÍ PŮDA,
JE S TÍM STOUSTA
PRÁCE!

JE ČERVENÍ, HURÁ!
RÉVA KVETE A JE
CITLIVÁ NA CHLAP
A DEŠT, ČÍM HEZČÍ
JE TĚD POCASÍ, TÍM
VÍČ BUDE HROZNŮ!

HROZNY POTŘEBUJÍ SÍLU SLU-
NÍČKA, DEŠT A CELE LÉTO.
ABY UZRÁLY. ALE UŽ BRZO
BUDOU SLADKÉ A ZRÁLE!

KONEČNĚ! JE VINOBR-
NÍ, HROZNY SE SKLÍŽÍ
A JÁ SI TAKY ZOBNU.
ALE VINÁŘ TAM POSTAVIL
TAKOVÉ STRAŠÁKY A TĚCH
SE BOJÍM, ŽE BY TO
BYLO NA STRAŠENÍ
SPAČKŮ?

TAK MÁM SMŮLU... JE-
NOM ZVÍŠTÍM, CO SE
DĚLÁ S HROZNY DÁL.
LISUJÍ SE V LISU
A ŠTAVA PAK KVA-
SÍ V SUDECH, KDE
SE ZHĚNÍ VE VÍNO.

A PAK SE STAČÍ DO LAH-
VI, KDYŽ LIDÉ MAJÍ
NEJAKOU SLAVNOST
NEBO HOSTINU, VÍNO
TAM NESMÍ CHYBĚT.
JEDNOU JSEM NAKOUKL
OKNEM DO KOSTELA
A I TAM SE NALÉVA-
LO DO KALICHA, VAŽNĚ!

DOBROU CHUŤ!
A ZASE
NĚKDY...

DÍKY TĚM STRAŠÁKŮM JSEM SI LE-
TOS MOC NEZOBEL. ALE VY SI URČITĚ
ZOBNĚTE! CO TAKHLE PŘIPRAVIT
MALÉ OBČERSTVENÍ DOCELA SAMI?

Potřebujete:

- dětské piškoty
- kuličky hroznového vína
- parálka

Smíchnete si dohromady
takhle →

a je to dobrotka!

Nebo ovocný salátek:

Nakrájíte 5, 3 nebo 2
a přidáte kuličky
Všechno namícháte
dohromady, dáte do misky
a ozdobíte třeba šlehačkou...

A HÁDANKA NAKONEC:

JAK SE JMENUJE USUŠENÁ
KULIČKA Z HROZNŮ?

NO PŘECE

.....!

A.B.

Oslava vítězství nad Turky u Vídně

připadla letos na sobotu 14. září 2019

Cílem křesťanství, mimo jiné, je i najít sílu morálky, která by probouzela lidstvo ke konání dobra. Proto se každoročně koná vzpomínkové Te deum laudamus inspirované vítězstvím nad usápátorskou Tureckou říší, která se cíleně zaměřila na státy střední Evropy. Letos připadla tato vzpomínková akce na sobotu 14. 9. 2019, které se účastnila mnohonárodnostní reprezentace a mezi ní i Jihomoravané převážně z Brna a i jeden občan z Rousinova.

Cestu do Vídně s účastí na všech slavnostních akcích tvůrčím způsobem pojal a zorganizoval Ing. Jiří Lupínek. Náš duchovně zaměřený program byl dílem bratrů františkánů z kláštera v Brně – Husovicích, svou přímou účastí a zásluhou jejich vedení P. Ignáce Majvalda a Justýna Majvalda. Po celou dobu naší pouťi sršely do vědomí všech přítomných účastníků, o všem na čem spočívalo jejich oko, informace Eduarda Severy. Prokázal značný přehled o historii ve značné její hloubce i vzájemných vztazích a souvislostí. Jeho geografické, urbanistické a architektonické znalosti jsou nevyčerpatelné. Ve městě Vídně se s naprostou jistotou orientuje. Jen proto náš bohatý program mohl být naplněn v celé své šíři a záměrech. Tento znalec nám dopřál stát ve stínu své moudrosti od výjezdu z Brna až do samého návratu ve večerních hodinách.

Vídeň je hlavní město a nejmenší spolková země Rakouska ležící na Dunaji ve Vídeňské pánvi o rozloze 415 km² s 1,5 milionem obyvatel.

Ve čtvrtém století př. Kr. na místě dnešní Vídně stála Vindobona, původní ilýrské sídliště, které vystřídalo keltské oppidum a od 1. stol. po Kr. římský vojenský tábor. Ve 4. stol. vše zničili Hunové.

Teprve v 11. stol. začíná nový rozvoj osídlení pod panstvím Babenberků. Za vlády Leopolda VI. získala Vídeň městská práva. V roce 1237 byla povýšena na říšské město. Hospodářský rozvoj nastal za Přemysla II. Otakara. V roce 1276 se Vídeň stala sídlem Habsburků. K dalšímu rozkvětu došlo za podpory Rudolfa IV. V roce 1356 je zahájena přestavba Svatoštěpánského domu. V roce 1365 je založena univerzita, 1496 biskupství a od roku 1723 arcibiskupství. Po roce 1526 se Vídeň stává sídlem prvních Habsburků, kteří jsou i našimi krály a císaři až do roku 1918.

Veškeré podrobnosti o výstavbě města jsme získali během projížďky po ulici Ringstrasse, kterou budoval již František Josef I. Nyní zastihuje dřívější císařskou politickou a architektonickou převahu. I dnes můžeme říci, že je na světě jen málo impérií, jejichž konečná křeč byla, ať už ji chápeme, nebo ne, tak nádherná jako ve Vídni na počátku 20. stol.

Další naší zastávkou bylo návrší Kahlenberg s chrámem sv. Josefa. Odtud byl započatý vpád do ležení Turků, kteří v síle 200 000 mužů obléhali Vídeň od 14. 7. 1683. Vrchní velitel velkovezír Kara Mustafa rozkázal nestále útočit, takže situace ve městě se stále zhoršovala. Většina obyvatel již opustila Vídeň, mezi nimi i císař Leopold I. Císařské a říšské armádě, která se spojila s bavorskými, saskými a polskými oddíly, se podařilo včas dorazit k Vídni. Pod vrchním velením polského krále Jana III. Sobieského a podle plánu Karla Lotrinského a bádenského markrabě Ludvíka se podařilo zvítězit nad osmanskými Turky a zahnat je od Vídně. Významný podíl na vzniku evropské protiturecké koalice náležel papeži Inocenci XI. a císaři Leopoldu I.

Osvobozovací bitva začala ráno 12. září 1683, kdy armáda v počtu 65 000 mužů napadla z Kahlenbergu oblehatele přímo do týla. Významný podíl na vítězství a záchraně Vídně měli udatní bojovníci polští jezdci pod osobním velením krále. Celá Evropa se modlila k Bohu a vzývala všechny svaté, zvonily zvony kostelů za odvrácení

Slavnostní bohoslužba v katedrále sv. Štěpána ve Vídni

válečné katastrofy. Osmané utrpěli drtivou porážku a v divokém zmatku přehali na východ.

Vítězství u Vídně mělo a má i dnes mimořádný ohlas v celé Evropě. Oslavovali ho protestanti i katolíci a papež stanovil na památku 12. září Svátek Panny Marie.

Naše pouť pokračovala městem k františkánskému klášteru do chrámu sv. Františka. Zde jsme se pomodlili nad hrobkou významného kanovníka bratra P. Petra Pavlíčka a poklonili jsme se všem svatým, kterým patří kaple v tomto chrámu. Zajímavá pro nás byla socha představující sv. Jana Nepomuckého při jeho svržení do Vltavy a pak soška Panny Marie na hlavním barokním oltáři, která měla shořet při drancování kaple na Zelené hoře u Nepomuku, protože se tak nestalo, zasekli do ní útočníci sekeru. Ujal se jí jeden z majitelů panství z rodu Šternberků a sošku před zničením zachránil.

Korunou našeho poutního posláním byla účast na bohoslužbách v katedrále sv. Štěpána, kterou celebroidal solnohradský arcibiskup Lackner. Započali modlitbou svatého růžence a pak následovala slavnostní vzpomínková mše svatá s podnětným kázáním pana arcibiskupa, z kterého vyplynula důležitost kajících modliteb. Byla v něm zmíněna i činnost P. Petra Pavlíčka a jeho oddanost a zaujetí vírou v sílu modliteb. Všechny liturgické prvky byly doprovázeny vícehlasnými chorály nábožných písní uctívajících Boha a svaté s instrumentálním doprovodem, v němž dominovaly varhany. Veškerá liturgická čtení byla melodramaticky laděná, což působilo vznešeně, kající a oddané v pevné víře v evangelium. Věřící byli naplněni odhodláním a radostí ze slávy Boží s vírou, že Bůh je všude mezi námi.

Náš program do sebe časově zapadal tak těsně, že jsme neokusili ani kávu, která se započala připravovat s obrovské kořisti, kterou při útěku zanechali osmanští Turci ve svém vojenském táboře. Vznikla tak první kavárna ve Vídni a dnes je po celé Evropě kaváren bezpočet. Na oslavu vítězství začali vídeňští pekaři péci pečivo ve tvaru tureckého půlměsíce, kterým je i náš rohlík tak jako ve všech zemích dřívějšího Rakouska – Uherska, ani ten jsme ve Vídni neochutnali.

Vraceli jsme se již za šera. Po celou dobu se zpívali mariánské písně, modlil se růženec, najednou všechny překvapila světla Brna. Loučili jsme se ve spěchu, protože před námi byla cesta k domovům městskou dopravou. Děkujeme všem pořadatelům za uspořádání velkého zážitku plného vzpomínek na právě skončenou pouť

Ing. Václav Hlaváč
Rousinov, Česká republika

Generál Sergej N. Vojcechovský se zasloužil o vznik a meziválečnou existenci Československa

V říjnu tohoto roku 2019 uplyne 136 roků od narození ruského šlechtice a vojáka z povolání, který během 1. světové války velel československým legionářům, působícím v Rusku. Když se po vzniku 1. Československé republiky stal generálem československé armády, pracoval podle svých schopností a možností na udržení existence svobodného Československa. Po obsazení zbytku Československé republiky dne 15. 3. 1939 nacistickým Německem pracoval krátký čas v odboji. Ined po skončení 2. světové války byl, přestože byl řádným a plnoprávným občanem Československé republiky, zatčen sovětskými policejními orgány SMERŠ a odvezen do Sovětského Svazu. Tam byl souzen a odsouzen k desetiletému vězení v sovětských táborech nucených prací. Po 6 letech nucených prací v nelidsky krutých životních podmínkách v jednom z největších komunistických koncentračních táborů Ozerlag v sibiřském Tajšetu ve svých 67 letech dne 7. 4. 1951 zemřel.

Štábní kapitán Sergej N. Vojcechovský roku 1912

Sergej Nikolajevič Vojcechovský (rusky: Vojcechovskij) se narodil 28. 10. 1883 na Bílé Rusi ve městě Vítebsk. Pocházel z ruské, původně snad polské, šlechtické rodiny. Jeho předkové působili jako důstojníci v carské armádě. Roku 1902, po absolvování reálného gymnázia ve městě Vělikije Luki, byl přijat ke studiu na Konstantinovském dělostřeleckém učilišti v Sankt Petěrburgu. Studia ukončil v roce 1904, potom působil jako vojenský instruktor. Roku 1908 byl přijat na studia Carské Nikolajevské vojenské akademie generálního štábu v Sankt Petěrburgu. Ta úspěšně dokončil roku 1912. Mezitím se v srpnu roku 1909 oženil s dcerou svého velitele, v lednu roku 1910 se manželům narodil syn Georgij

(Jiří). V letních prázdninách od června roku 1911 do září 1911, ještě jako student Carské Nikolajevské vojenské akademie generálního štábu, absolvoval Vzduchoplaveckou důstojnickou školu v Gatčině. Po ukončení studií v Sankt Petěrburgu působil jako vyšší důstojník v Moskvě a v Charkově. Z města Charkova byl na začátku 1. světové války převelen na frontu. Za účast v bojích byl mnohokrát vyznamenán a povýšen do hodnosti podplukovníka. Dne 8. 9. 1917 byl jmenován náčelníkem štábu 1. Československé střelecké divize a současně velitelem 3. Československého střeleckého pluku.

Po vítězné bitvě u Bachmače byl jako zkušený důstojník pozván k účasti na 1. sjezdu Československého vojska na Rusi. Sjezd se uskutečnil v květnu roku 1918 ve městě Čeljabinsk. Po tzv. Čeljabinském incidentu se jako velitel pluku zasadil o úspěšné vyřešení incidentu, a to dvojnásobným dobytím města Čeljabinsk z rukou bolševiků.

Po odchodu většiny ruských důstojníků z Československého vojska na Rusku a po jejich nahrazení československými veliteli Sergej Vojcechovský jako jeden z mála ruských důstojníků v Československých legiích zůstal. Účastnil se pak bojů našich legionářů s bolševickou Rudou armádou na Transsibiřské magistrále. Tuto magistrálu tehdy naši legionáři na čas postupně zcela ovládli.

Vůdce bolševiků V. I. Lenin totiž nechal dne 3. 3. 1918 v Brestu Litevském podepsat mírovou smlouvu mezi Ruskem a Německem. Jednou Němci v mírové smlouvě požadovaných podmínek byla úplná likvidace Československého vojska na Rusi. A když pak v souladu s mírovou smlouvou bolševici bránili našemu vojsku vrátit se domů nejkratší cestou přes Ukrajinu, bylo rozhodnuto odecestovat po železnici směrem do města Vladivostok, mořského přístavu na východním okraji Ruska. Odtud pak naši legionáři pokračovali v cestě domů na pronajatých obchodních lodích.

Během působení Sergeje Vojcechovského v našich legiích na Rusku byl tento důstojník vysoce ceněn svými kolegy důstojníky, poddůstojníky i mužstvem. Během toho svého působení prokázal svoje nepřehlédnutelné, nepochybné a mimořádně vysoké organizační a strategické schopnosti vojáka a velitele. V našich legiích na Rusku prošel několika velitelskými funkcemi, až byl dne 17. 10. 1918 povýšen do hodnosti generálmajora Čsl. legií na Rusku.

Ke konci roku 1918 gen. Sergej Vojcechovský z Čsl. legií na vlastní žádost odešel. To proto, aby mohl bojovat proti bolševikům jako důstojník bělogvardějské armády admirála Kolčaka. Tam mu byla dne 1. 1. 1919 přiznána hodnost generálmajora ruské armády, dne 21. 1. 1919 pak hodnost generálporučíka ruské armády. Velitelskou funkci v Kolčakově armádě dostal někdy v březnu roku 1919. Po porážce Kolčakovy armády byl v květnu roku 1920 delegován na Krym, kde se v téže hodnosti zařadil do vojsk bělogvar-

dějského generála Wrangela. Po porážce těchto vojsk Rudou armádou v listopadu roku 1920 se podílel na evakuaci zraněných a nemocných bělogvardějců do tureckého Istanbulu.

Začátkem jara roku 1921 odcestoval do Československa, kam se už dříve přestěhovala jeho manželka a syn. Vzhledem k tomu, že byl ke dni 28. října 1918 příslušníkem Československých legií a také proto, že byl v době vzniku čsl. státu v aktivní vojenské službě pro Československo, mohl se do čsl. armády vrátit. V demokratickém Československu nebyl považován za imigranta. Byl přijat s otevřenou náručí jako „náš člověk“. Protože měl český jazyk odposlouchaný už v časech své služby v Rusku, velmi rychle se naučil česky mluvit, číst a bezchybně psát podle pravidel českého pravopisu.

Jako důstojník československé armády byl vždy výborně hodnocen, byl proto rychle povyšován. Ke dni 1. 5. 1921 se stal příslušníkem čsl. armády v hodnosti generála V. hodnostní třídy. Dne 20. 1. 1922 mu bylo uděleno plnoprávné čsl. státní občanství. Dne 10. 2. 1925 byl povýšen do hodnosti generála IV. hodnostní třídy. V roce 1927 převzal Zemské vojenské velitelství v Brně. Dne 16. 12. 1927 byl jmenován divísním generálem. Dne 30. 12. 1929 mu prezident republiky T. G. Masaryk udělil hodnost v čsl. armádě nejvyšší, hodnost armádního generála. Roku 1935 byl jmenován Zemským vojenským velitelem hlavního města Prahy.

Vysokou pracovní aktivitu generála Sergeje Vojcechovského v Československu během dvacátých a třicátých let 20. století je možné chápat také jako jeho snahu odvděčit se nové vlasti za to, že ho tak dobře, bez výhrad a srdečně přijala.

Na fotografii je v popředí vlevo T. G. Masaryk, vpravo gen. Sergej Vojcechovský

V době Mnichovské krize roku 1938 armádní generál Sergej Vojcechovský velel I. čsl. armádě. Tehdy zastával názor, že naše armáda by se měla postavit proti rozhodnutí našich politiků kapitulovat. Patřil mezi nejrozhodnější zastánce obrany Československé republiky. Z té doby je známý jeho výrok: „O hranicích se nediskutuje, hranice se brání!“

Po obsazení Čech, Moravy a Slezska dne 15. 3. 1939 hitlerovským Německem a po následném vzniku Protektorátu

Uprostřed generál Sergej Vojcechovský na setkání legionářů roku 1927. Vlevo pl. gšt. B. Homola, vpravo pl. gšt. O. Svátek

Čechy a Morava (něm. Protektorat Böhmen und Mähren) byl Sergej Vojcechovský německou okupační správou ke dni 1. 4. 1939 v hodnosti armádního generála pensionován. Ihned po okupaci zmíněné části někdejšího Československa se generál Sergej Vojcechovský zapojil do činnosti odbojové organizace zvané Obrana národa. Byl jejím spoluzakladatelem. Brzy ho však někteří členové této organizace donutili, aby se členství v Obrance národa vzdal. Jako bělogvardějec a antikomunista by prý byl překážkou při spolupráci se sovětskými spojenci. To ho zřejmě zachránilo před smrtí zastřelením. Žil totiž, jako mnozí jiní, pod stálým a důsledným dohledem německé policie GESTAPO. A nejspíš také sovětských tajných služeb...

Už několik dnů po osvobození města Prahy sovětskou Rudou armádou byl Sergej Vojcechovský dne 12. 5. 1945 zvláštním komandem sovětské tajné policie NKVD, zvaným SMERŠ, ve svém bydlišti v Praze v Konviktské ulici zatčen. (Poznámka J. K.: SMERŠ, rusky čteno směrš, je zkratka ruských slov: smrt špiónům.) Sovětskou policií zatčen byl i přes to, že byl řádným a plnoprávným občanem Československé republiky. V tichosti a bez okolků byl pak i se svým synem Jiřím, poručíkem čsl. armády, zavlčen do Sovětského svazu. Československé úřady si tehdy netroufaly proti řadě takových a podobných protiprávných činů sovětských policejních orgánů cokoli udělat, dokonce ani protestovat!

Nezastal se ho tehdy nikdo z jeho přátel působících v armádě a v politice. Nic pro něho neudělal tehdejší ministr národní obrany generál Ludvík Svoboda, ani tehdejší předseda vlády Zdeněk Fierlinger. A to navzdory tomu, že oba jmenovaní, a mnozí další, byli čsl. legionáři a sloužili v Čsl. legiích na Rusku spolu s generálem Vojcechovským. Vůbec nic pro něho neudělal ani z exilu se navrátilivší prezident Čsl. republiky Dr. Eduard Beneš, kterému během I. Čsl. republiky Sergej Vojcechovský věrně sloužil. Přitom intervenovat za generála Vojcechovského všichni tito lidé mohli a měli! Byla to jejich státnická, politická a morální povinnost! Až tak daleko šla naše vděčnost Rudé armádě za osvobození od

Armádní generál Sergej Vojcechovský roku 1938

německého nacismu. Až tak daleko tehdejší čelné představitelé našich národů zahnal strach. Strach o svůj vlastní život a svoji „světlu“ budoucnost!

V roce 1949 pak v SSSR uvězněnému a zcela bezbrannému Sergeji Vojcechovskému naše čsl. armáda odebrala hodnost československého generála. V encyklopediích o něm komunistický režim psal jako o představiteli ruské bělogvardějské kontrarevoluce. Až po „sametové revoluci“, která proběhla v listopadu roku 1989, byly informace o životě a smrti Sergeje Vojcechovského uvedeny na pravou míru. Posmrtně mu byla vrácena jeho nejvyšší vojenská hodnost. V roce 1997 armádnímu generálu Sergeji Nikolajeviči Vojtěchovskému prezident Čsl. republiky Václav Havel udělil in memoriam Řád bílého lva III. třídy.

Na některých místech působení Sergeje Vojcechovského v Československu byly na jeho připomínku odhaleny pamětní desky. Pamětní deska byla dne 18. 12. 2003 odhalena na budově Vysokého učení technického v Brně, v ulici Údolní č. 244/53. Tato rozlehlá budova, stojící téměř v centru Brna, byla po 15. 3. 1939 sídlem štábu moravského vojenského odboje proti hitlerovskému Německu. O 14 roků později, dne 13. 5. 2017, byla obdobná pamětní deska odhalena v Praze, v Konviktské ulici č. 287/4. Najdete ji na budově školy, která stojí hned vedle budovy, ve které gen. Sergej Vojcechovský se svojí rodinou nějaký čas bydlil. V někdejší bytosti rodiny gen. Vojcechovského je dnes hotel Residence Bologna. Majitel hotelu Francesco Pinelli si umístění pamětní desky na budovu svého hotelu nepřál hlavně proto, že by mu, podle jeho slov, deska odrazovala hosty. Ředitel

sousední školy s umístěním pamětní desky rád a bez výhrad souhlasil.

Na generála Vojcechovského se v České republice nezapomíná. Členové kladenského „Spolku pro zachování odkazu českého odboje“ Mgr. Gabriela Havlůjová a Radim Chrást se v roce 2017, na svoje náklady, vydali na Sibiř, aby navštívili místo, kde byl gen. Vojtěchovský po své smrti roku 1951 pohřben. Spomocí místních obyvatel se jim podařilo najít dnes už nevyznačený, zcela opuštěný lesní hřbitov, který se rozprostírá nedaleko vesnice Ševčenko v Tajšetském okrese. Vesnici Ševčenko najdete cca 35 km SV směrem od města Tajšet. Tělesné pozůstatky generála Vojtěchovského na tom zaniklém hřbitově prý leží v bezejmenném hrobě č. 4–36. Pamětní deska ani náhrobní kámen (pro dosud velkou neurčitost místa posledního odpočinku) u hrobu armádního generála Sergeje Nikolajeviče Vojcechovského položeny nebyly. Na bezejmenný hrob č. 4–36 výše jmenovaní členové „Spolku pro zachování odkazu českého odboje“ tehdy, roku 2017, položili kytici květin, ozdobenou čsl. trikolorou. Na vysoký dřevěný kříž, stojící uprostřed zaniklého hřbitova, pak připevnili českou vlajku, pozlacený kruhový věnec a širokou stuhu v barvách československé trikolory.

Budiž čest památce armádního generála Sergeje Nikolajeviče Vojcechovského! Ať je mu Pán Bůh milostivý!

*Připravil Jiří Kachlík,
Brno, Česká republika*

Pamětní deska generála Sergeje Vojcechovského v Konviktské ulici v Praze

Stigmata

Brother Elia

Awhile back, I wrote an article which detailed where Mother Mary was brought to live after Jesus died on the cross entrusting the care of His mother to John. That revelation was given to us by Anne Catherine Emmerich, a Roman Catholic mystic, Marian visionary, ecstatic and stigmatist who lived in the late 1700's. The phenomenon of stigmata still occurs and more recently, it occurs to Brother Elia. Each Easter, Brother Elia's face, hands and feet appear covered in blood.

Brother Elia Cataldo was born in 1962 in Italy. As a young boy he began to experience supernatural phenomena. During Lent he became unable to eat, and doctors couldn't explain why. Despite his supernatural experiences, Brother Elia worked normal jobs which included working for a grocery store and at the Postal Service. Later though, Brother Elia decided that religion was the calling for him and he entered the Capuchin Friars. At the age of 27 years, the stigmata appeared. Frightened and confused, Fr. Elia left the Capuchin order hoping the stigmata would disappear but it didn't. Subsequently, Brother Elia entered a monastery where no-one knew

of him or his stigmata. There he prayed and meditated for months until he came to the realization that the stigmata served as a sign from God and he accepted it. Every Friday Fr. Elia suffers as his wounds open. According to *visionsofchrist.com*, "Every year he suffers the entire Passion during Holy Week. Attested to by prominent medical specialists, he dies on Good Friday. Celestial perfumes surround him when the stigmata are open. Doctor Carlo Marcelletti, one of Italy's foremost heart surgeons who witnessed his suffering last year, said the phenomenon was scientifically inexplicable." Officially, the Vatican has refused to comment, but a source has said the silence was "actually because we are not sceptical".

Picture of Jesus (Brother Elia)

Picture of Jesus
painted by Warner Sallman

Fiorella Turolli, the author of a book on Brother Elia, said: "He suffers the Passion in exactly the same sequence as Christ. On Wednesday night he gets a crown of thorns pattern, and then he sheds tears of blood, and then signs of beating on his back. Finally on Friday he is a mask of blood and then the rebirth." Brother Elia has said that

Mother Mary first came to him when he was seven years old. Another remarkable story is that when a great amount of people, especially reporters and photographers, questioned Brother Elia as to who was he talking to, as Brother Elia is often seen talking to someone when no other physical form is present, he asked Jesus to whom he was speaking with, for help. Jesus responded by asking Brother Elia to let the photographers take pictures of a white wall in a nearby church. A real of thirty-six photos was taken. All came out white, except for one negative that produced a beautiful face of Jesus. Incidentally, I couldn't believe how similar the shape of face and facial features of the photo of Jesus in relation to Brother Elia and the famous painting by Warner Sallman are. Sallman titled his painting *The Head of Christ* and he believed that his initial sketch of *The Head of Christ* was the result of a "miraculous vision that he received late one night", stating that "the answer came at 2 A.M., January 1924" as "a vision in response to my prayer to God in a despairing situation."

By Jana Krcek

We All Must Discover Our Vocation

Today I would like to return to an important theme: the relationship between hope and memory, with particular reference to the memory of vocation.

I take the call of Jesus' first disciples as an icon. This experience made such an impression on their memory that one of them even noted the time: it was about 4 in the afternoon (see Jn 1:39).

The Evangelist John tells the story as a clear recollection from his youth, left untouched in his memory as an old man: because John wrote these things when he was already old.

The encounter took place near the Jordan River, where John the Baptist was baptizing; and those young Galileans had chosen the baptist as their spiritual guide.

One day Jesus came and was baptized in the river. The following day He passed by again and it was then that the baptizer, that is, John the Baptist, told two of his disciples: "Behold, the Lamb of God!" (v. 36).

And for those two, it is the "spark." They leave their first teacher and begin to follow Jesus.

On the way, He turns to them and asks the decisive question: "What do you seek?" (v. 38).

In the Gospels, Jesus appears as an expert on the human heart. At that moment he met two young men, searching, with a healthy restlessness.

Indeed, what youth is a satisfied youth without a quest for meaning? Young people who seek nothing are not young people; they are retired; they have aged prematurely.

It is sad to see young people in retirement...

And throughout the entire Gospel, in all of the encounters that happen to Him along the way, Jesus appears as an "incendiary" of hearts.

From this springs that question of His that seeks to bring out the desire for life and happiness that every young person bears inside: "What do you seek?"

I, too, would like to ask the young people here in the square today, and those who are listening via the media: "You, who are young, what do you seek? What are you looking for in your heart?"

John and Andrew's vocation begins in this way. It is the beginning of a friendship with Jesus so strong as to impose a commonality of life and of passions with Him.

The two disciples begin to stay with Jesus and immediately become

missionaries, because when the encounter ends, they do not calmly return home. In fact, their respective brothers – Simon and James – soon become engaged as followers.

They go to them and say: "We have found the Messiah; we have found a great prophet." They share the news. They are missionaries in that encounter.

It was such a touching, such a happy meeting that the disciples will remember forever that day which illuminated and gave direction to their youth.

How can we discover our own vocation in this world? It can be discovered in many ways, but this passage of the Gospel tells us that the first indicator is the joy of the encounter with Jesus.

Marriage, consecrated life, priesthood – every true vocation begins with an encounter with Jesus who gives us joy and hope anew. And He leads us, even through trials and difficulties, to an ever fuller encounter – that encounter, the encounter with Him, grows greater, and to the fullness of joy.

*By Pope Francis
From the General Audience,
St. Peter's Square*

Podještědí - tisícileté lípy, poklad ve studni a čertova zeď

Návštěvník, který zavítá do oblasti Podještědí, je hned na úpatí hory Ještěd překvapen křemencovými skalními útvarů. Hora Ještěd dosahuje výšky 1012 m n. m. Snadno ji najdete. Leží v severních Čechách cca 5 km JZ směrem od města Liberec. Je nepřehlédnutelná především proto, že na jejím vrcholu stojí věž televizního vysílače. Věž byla postavena v technicistním architektonickém stylu. Má tvar rotačního hyperboloidu. Tento mimořádně pěkný objekt od svého dokončení dne 21. 9. 1973 slouží jako televizní vysílač, restaurace a horský hotel. Projektant arch. Karel Hubáček za návrh, ještě před dokončením této stavby, obdržel roku 1969 prestižní cenu Augusta Perreta. Cenu mu udělila Mezinárodní unie architektů.

Krajině zvané Podještědí vévodí tzv. Vrata do pekla, oblíbené místo spisovatelky Karoliny Světlé (* 24. 2. 1830 v Praze, + 7. 9. 1899 také v Praze). Karolina Světlá je považována za zakladatelku českého vesnického románu. Celá oblast Podještědí působí mystickým dojmem. Často bývá nazývána krajinou klidu, míru a pohody, obzvláště po odsunu sovětských vojsk v létě roku 1990. Nevede tudy žádná dálnice, nejsou zde žádné vlakové koleje. Nestojí tu žádné továrny s kouřícími komíny. Pěší návštěvník tudy putuje v klidu a v pohodě bez obav, že se střetne s rychle jedoucím dopravním prostředkem.

Kostel sv. Víta a mariánský sloup na náměstí v Osečné

Přibližně 10 km JZ směrem od města Liberec leží městečko Osečná. Žije v něm cca 1100 obyvatel a bylo postaveno na staré obchodní cestě mezi obcemi Stráž pod Ralskem a Český Dub. Na náměstí v Osečné stojí zčásti pozdně gotický a zčásti renesanční 3lodní kostel ze 2. poloviny 16. století. Je zasvěcený sv. Vítu. Naproti tomuto kostelu na náměstí stojí mariánský sloup. Byl postaven v letech 1720–1730. Socha Panny Marie v životní velikosti je umístěna na vysoký štíhlý sloup. Dole kolem ní, v uspořádání do čtverce, stojí 4 sochy světců. Jsou to sochy sv. Víta, sv. Jana Nepomuckého, sv. Jana Křtitele a sv. Františka Xaverského.

V lesíku nad Osečnou, na Kotelském vrchu (498 m n. m.), v místech, kde dříve stála městská šibenice (proto starší název: Šibeniční vršek), stojí kaple Božího Hrobu a nedávno obnovená křížová cesta. Nedaleko od těchto míst najdete pamětní kámen, který připomíná návštěvu německého spisovatele a básníka Friedricha Schillera (* 10. 11. 1759 v Marbachu ve Württembersku, + 9. 5. 1805 ve Výmaru). V lesíku nad Osečnou stojí také sousoší Tří svatých: sv. Jan, sv. Luitgarda a sv. Pavel. Je to umělecké dílo slavného barokního sochaře Matyáše Brauna z roku 1714. Součástí městečka Osečná jsou léčebné lázně. Nachází se v 1 km vzdálené vsi Kundratice. Jsou to jedny z nejstarších našich lázní, založené roku 1881. Síro-železitou slatinou se v nich léčí pohybové ústrojí pacientů.

Na okraji městečka Osečná stojí několik tisíciletých lip, pod jejichž korunami prý odpočívali českým králem Jiřím z Poděbrad pronásledovaní stoupenci protestantské církve zvané Jednota Petra Chelčického. (Král Jiří z Poděbrad vládl v letech 1458–1471). Odtud prý členové králem nepovolené církve putovali dále, do Saska. Pronásledovaní měli do nedaleké studny uschovat zlatý poklad v podobě zlaté slepičky a 12 zlatých kuřátek. Dosud se poklad nikomu nepodařilo najít. Ten, kdo se o to pokoušel, často záhadně zahynul nebo toho včas nechal. Vypráví se cosi o

Skalní útvar Čertova zeď u Českého Dubu

jakémisi duchu, který zlatý poklad stráží. Také se vypráví o unikajícím jedovatém plynu a o utonutí hledače pokladu ve studni. Ani po odčerpání vody ze studny se poklad nepodařilo najít.

Nejzajímavějším skalním útvarem tzv. Ještědského hřebene je Čertova zeď. Podle pověsti je Čertova zeď dílem samotného d'ábla, který v sázce s místním rolníkem slíbil, že do svítání příštího dne postaví kamennou zeď. Rolník, který se za splnění tohoto úkolu upsal d'áblu, pak ze strachu, že sázku prohraje, brzy nad ránem napodobil kohoutí kokrhání. V okolí okamžitě začali kokrhát všichni skuteční kohouti. Čert tak svůj slib nestačil splnit a sázku prohrál...

Dnes už jen stěží někdo věří, že Čertovu zeď postavil d'ábel. Bylo prokázáno, že jde o zbytky ploché žíly čediče, svým původem a stářím z období třetihor. Čedičová žíla vystupuje na povrch ve formě kamenné zdi. Ke konci 19. století byla velká část této kamenné zdi rozebrána a použita ke stavebním účelům. Těžba čediče byla zastavena až ve 20. letech minulého století. Dnes je Čertova zeď přírodní národní památkou. Čertovu zeď kráší Čertova hlava a také Čertův stolec. Krása těchto skalních útvarů vyniká zvláště od podzimu do jara. Poté, co ze stromů spadalo listí.

Jiří Kachlík, Česká republika

Foto na zadní straně:
Televizní vysílač, restaurace
a horský hotel na hoře Ještěd

